

ДАР ЖИТТЯ

«Не самим хлібом житиме людина, але
кожним словом, що виходить з Божих уст»
(Матв. 4:4).

500 ЛІТ
РЕФОРМАЦІЇ

ВІЧНИЙ СКАРБ

№ 5 Травень 2017

Щомісячна християнська газета

www.lifeforce.com.ua

«Я буду хвалити Тебе,
бо озвався до мене,
і став Ти спасінням мені!»
(Пс. 117:21).

ЛЮБОВ БОГА ДО ЛЮДИНИ

Як природа, так і Божественне відкриття свідчать про любов Божу. Наш Небесний Отець є Джерелом життя, мудрості та радості. Подивіться на прекрасні, дивовижні витвори природи. Як досконало вони пристосовані не тільки для потреб і щастя людини, а й усіх живих істот! Сонячне проміння і дощ, які звеселяють та оживляють землю, гори, моря й рівнини – усе запевняє нас у любові Творця. Один Бог задовольняє насущні потреби Свого творіння. Чудово висловив цю думку псалмист: «Очі всіх уповають на Тебе, і Ти їм поживи даєш своєчасно, Ти руку Свою відкриваєш, – і все, що живе, Ти зичливо годуєш!» (Псал. 145:15, 16).

Бог створив людину святою і щасливою, а прекрасна Земля, яка щойно вийшла з рук Творця, не мала ані сліду тління, ані натику на прокляття. Однак порушення Закону Божого – Закону любові – принесло у світ горе і смерть. Та любов Божа відкривається у стражданнях, спричинених гріхом. Написано, що Бог прокляв землю через людину (див. Бут. 3:17). Тернина й осот, – труднощі та випробування, котрі перетворюють життя людини на тяжку працю і повсякденні турботи, – були призначені для її блага як частина виховного процесу, передбаченого в Божому Плані спасіння людини від загибелі та виродження, заподіяних гріхом. Хоч цей світ і впав у гріх, у ньому панують не лише горе та страждання. У тій же природі ми знаходимо вістку надії та втіхи. І будяк цвіте, а на колючих стеблах, розквітають троянди.

«Бог є любов», – написано на кожній бруньці, що розпускається, на кожній билинці, що вибивається із землі. Чудові птахи, які зустрічають день радісним співом, барвисті й досконалі у своїй красі квіти, що наповнюють повітря солодким ароматом, велетенські лісові дерева, зодягнені в розкішні зелені шати, – усе свідчить про ніжну, батьківську турботу Бога і Його бажання зробити щасливими Своїх дітей.

Слово Боже також відкриває нам Його характер. Бог Сам свідчить про Свою безмежну любов і милість. У відповідь на молитву Мойсея: «Покажи мені славу Свою!» Господь сказав: «Я переведу все добро Своє перед тобою» (Вих. 33:18, 19) (у давн. євр. вжито слово "тов", що означає «добро», «доброта»).

Господь пройшов перед Мойсеєм і проголосив: «Господь, Господь, – Бог милосердний, і милостивий, довготерпеливий, і многомилостивий та правдивий, що дотримує милість для тисяч, що вибачає провини й переступ та гріх» (Вих. 34:6, 7). Він «довготерпеливий і многомилостивий», тому що «кохається в милості» (Мих. 7:18).

Бог повертає наші серця до Себе незліченними проявами любові на Небі та на Землі. Він намагається відкритися нам у явищах природи, а також через найтісніші й найнижніші стосунки, які можуть об'єднувати людей на Землі. Однак і це не дає повного уявлення про Його любов. Незважаючи на всі ці докази, «ворог усякої правди» (Дії 13:10) настільки засліпив розум людей, що вони почали дивитися на Бога зі страхом, вважаючи Його суворим і невблаганим. Сатана переконав людей у тому, що головна властивість Бога – суворе правосуддя, а Сам Він – жорстокий Суддя, немилосердний і вимогливий. Диявол представляє людям Творця таким чином, ніби Він спостерігає прискипливим оком за недоліками і помилками людей, аби потім покарати їх. Саме для того, щоб розвіяти це хибне уявлення і відкрити світові безмежну любов Божу, Ісус прийшов на Землю і жив серед людей.

Син Божий прийшов з Небес, аби показати нам Отця. «Бога ніхто ніколи не бачив; але Єдинородний Бог, Який у лоні Отця, – Він явив Його» (Івана 1:18).

«Отця ніхто не знає, лише Син – і той, кому тільки бажає Син відкрити» (Матв. 11:27). Коли один з учнів звернувся до Нього з проханням: «Господи, покажи нам Отця», – Ісус відповів: «Стільки часу Я з вами, і ти не знаєш Мене, Филипе? Хто Мене бачив, той і Отця бачив. Як же ти говориш: Покажи нам Отця?» (Івана 14:8, 9).

Про Свою земну місію Ісус сказав: «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене звіляти розбитим серцем, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, пригноблених відпустити на волю» (Лука 4:18). У цьому полягала Його діяльність. Він прийшов на Землю, щоб творити добро і зціляти всіх, пригноблених сатаною. Були селища, де в жодному будинку не чути вже було зітхань, стогону хворих, тому що Він, проходячи через них, зцілював усіх немічних. Діла Ісуса були доказом Його Божественного помазання. Любов, милосердя і співчуття виявлялися в кожному вчинку Його життя; Його серце переповнювало глибокий жаль до синів людських. Христос прийняв людську природу, щоб допомогти людям у всіх їхніх потребах. Нужденні та прості люди не боялися підходити до Нього.

Малі діти горнулися до Ісуса. Вони охоче сиділи на колінах у Вчителя, вдивляючись у Його вдумливі очі, що випромінювали любов.

Ісус ніколи не вагався сказати правду, однак висловлював її завжди з любов'ю. У спілкуванні з людьми Він був надзвичайно тактовним, уважним і люб'язним. Ісус ніколи не був грубим, без потреби не докоряв, не завдавав зайвого болю чутливим душам. Спаситель не засуджував людські слабкості. Він говорив правду, але завжди з любов'ю. Ісус викривав лицемірство, невір'я і беззаконня, та слова гірко докору промовляв тремтячим від сліз голосом. Він плакав над Єрусалимом – містом, яке так любив і яке відмовилося прийняти Його – «дорогу, і правду, і життя» (Івана 14:6). Мешканці Єрусалиму знехтували Ним, своїм Спасителем, але Він ставився до них з ніжністю та співчуттям. Життя Христа було життям самозречення і піклування про інших. У Його очах кожна душа була надзвичайно дорогоцінною. Сповнений Божественної гідності та величі, Він з великою ніжністю схилявся над кожною людиною – членом Божої сім'ї. У кожній людині Христос бачив грішника, ради спасіння якого Він прийшов.

Таким є характер Христа, що відкрився в Його земному житті. Це – характер Бога. Адже потоки Божого співчуття, котре виявилось в житті Христа, линуць до синів людських з Батьківського серця! Ісус, ніжний і співчутливий Спаситель, був Богом, Котрий «з'явився в тілі» (1 Тим. 3:16).

Саме для того, щоб викупити нас, жив, страждав і помер Ісус. Він став «страдником, знайомим з хоборами» (Ісаї 53:3), щоб ми могли стати учасниками вічної радості. Бог дозволив, щоб Його улюблений Син, сповнений благодаті та правди, залишив оселі невимовної слави і прийшов у світ, заражений і знівечений гріхом, затямлений тінню смерті та прокляття. Він дозволив Йому залишити лоно Отчої любові та поклоніння ангелів, щоб зазнати зневаги, приниження, ненависті і... смерті. «Кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Ісаї 53:5).

Погляньте на страждання Ісуса в пустелі, у Гефсиманії, на хресті! Непорочний Син Божий узяв на Себе тягар гріхів. Він – єдиний з Богом – відчув у Своїй душі весь жах викликаного гріхом розділення між Богом і людиною. Ось чому з вуст Христа зірвався болісний крик: «Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?» (Матв. 27:46). Саме тягар гріха, усвідомлення його жахливої суті і того, що він розділяє людину з Богом, – ось що скрушило серце Сина Божого.

Однак ця велика жертва була принесена не для того, щоб пробудити в серці Отця любов до людей, викликати в Ньому бажання спасти їх. Ні, ні! «Бо так Бог полюбив

світ, що дав [Свого] Єдинородного Сина» (Івана 3:16). Бог Отець любить нас не тому, що була принесена велика Жертва примирення; Він приніс цю велику Жертву через те, що любить нас. Христос став Посередником, через Котрого Бог Отець міг вилити Свою безмежну любов на грішний світ. «Бог у Христі примирив світ із Собою» (2 Кор. 5:19). Отець страждав зі Своїм Сином. Муки Гефсиманії, смерть на Голгофі – ось та ціна, яку безмежна любов заплатила за наше викуплення.

Ісус сказав: «Саме тому любить Мене Отець, що Я кладу Свою душу, щоб знову прийняти її» (Івана 10:17). Це означає: Мій Отець настільки вас любить, що Його любов стала ще міцнішою від того, що Я віддав Своє життя за ваше викуплення. Віддаючи Своє життя, беручи на Себе ваші борги та переступи, Я – ваш Заступник – стаю ще дорожчим для Мого Отця, бо завдяки Моїй Жертві Бог може бути справедливим і водночас виправдати всіх, хто вірить в Ісуса.

Ніхто інший, крім Сина Божого, не міг здійснити нашого викуплення; бо тільки Той, Хто перебував у лоні Отця, міг відкрити Його людям. Лише Той, Хто знав висоту і глибину Божої любові, міг показати її світові. І ніщо інше, крім безмежної жертви Христа, що була принесена Ним за грішника, не могло повніше виявити любов Небесного Отця до людства, що гине.

«Бо так Бог полюбив світ, що дав [Свого] Єдинородного Сина». Отець віддав Сина не тільки для того, щоб Він жив серед людей, узяв на Себе їхні гріхи і помер як жертва за них. Бог дав Його грішному людству. Христос повинен був жити їхніми турботами та потребами. Він, Котрий був Одне з Богом, поєднав Себе з синами людськими нерозривними зв'язками. Ісус «не соромиться називати їх братами» (Євр. 2:11). Христос – наша Жертва, Заступник, Старший Брат – перебуває перед престолом Отця в людській подобі, навки з'єднавшись із викупленим людством. Він – Син Людський. І все це для того, щоб підняти людину із прірви виродження і гріха, аби вона могла відображати Божу любов і насолоджуватися святістю.

Ціна нашого викуплення – незмірно велика Жертва нашого Небесного Отця, Котрий віддав Свого Сина на смерть заради людей, – покликана показати нам, якого високого становища ми можемо досягнути завдяки Христові. Богонатхненний апостол Іван, збагнувши висоту, глибину й ширину любові Отця до людства, що гине, сповнився подиву та благоговіння і, не знайшовши слів, щоб висловити велич і ніжність цієї любові, звернувся до світу з таким закличком: «Подивіться, яку любов дав нам Отець, щоб ми звалися Божими дітьми!» (1 Івана 3:1). Як високо оцінена людина! Згрішивши, людські сини стали невірниками сатани. Через віру в жертву Христа, котра примиряє, сини Адама можуть знову стати синами Божими. Приймавши людську природу, Ісус звеличив людство. Тепер грішні люди через зв'язок із Христом можуть носити ім'я «сини Божі».

Така любов не має собі рівної! Діти Небесного Царя – яка дорогоцінна обітниця! Чи це не тема для серйозних роздумів? Незрівнянна любов Бога до світу, що не прийняв Його! Ця думка полонить душу і підкоряє розум волі Божій. Чим глибше ми вивчаємо Божественний характер у світлі хреста, тим краще розуміємо, як милість, любов і прощення поєднуються зі справедливістю і правосуддям; тим виразнішими стають незліченні свідчення безмежної любові Бога та Його ніжного співчуття, що перевершує жалість матері до своєї неслухняної, примхливої дитини.

Життя – це можливість. Використовуй її!
Життя – це краса. Захоплюйся нею!
Життя – це мрія. Здійсни її!
Життя – це виклик. Прийми його!
Життя – це обов'язок. Виконай його!
Життя – це багатство. Дорожи ним!
Життя – це любов. Насолоджуйся нею!
Життя – це смуток. Здолай його!
Життя – це пісня. Заспівай її!
Життя – це боротьба. Витримай її!
Життя – це трагедія. Поглянь їй в обличчя!
Життя – це пригода. Наважся на неї!
Життя – це життя. Борися за нього!

Мати Тереза

КОЛИ МАМА – КОРОЛЕВА СІМ'Ї

Цар, що сидить на троні своїм, зайнятий не більш важливою справою, ніж матір. Мама – королева сім'ї, її обов'язок – формувати характер своїх дітей.

Мама рідко гідно оцінює свою працю, часто вважаючи її важким і нецікавим домашнім обов'язком. Вона без кінця-краю виконує одні й ті самі справи день за днем, тиждень за тижнем, не бачачи особливих результатів. Наприкінці дня мама не може розповісти про ті численні маленькі справи, які встигла зробити. Бачачи успіхи свого чоловіка, вона усвідомлює, що не зробила нічого, гідного згадки.

Батько ж, приходячи додому, часто самовдоволено і гордо перераховує, що він встиг за день. Його слова свідчать про те, що тепер він очікує такого самого звіту від мами. А що вона зробила, крім того, що доглядала за дітьми, готувала їжу і поралася по дому? Матір не торгувала, не працювала на фермі, не провела нарад в офісі, не працювала в майстерні, тому вона, як багато хто вважає, не зробила нічого, що могло б її втішити. Чоловік критикує, застерігає, наказує, наче він – верховний правитель. І все це ще більше стомлює дружину і матір, бо вона дуже змучилася, виконуючи свої обов'язки протягом дня. Однак результатів вона не бачить, і це справді її засмучує.

Дорогі чоловіки, цінуйте працю своїх дружин і підтримуйте їхні

прагнення виховувати ваших дітей гідними громадянами соціуму і – що дуже важливо – у душі шанування Господа.

Мама – це Божий посередник, покликаний нести християнство у свою сім'ю. Кожній матері довірені неоціненні переваги. Прості обов'язки, які жінки схильні вважати важкою працею, слід розглядати як важливу і благородну справу. Перевага матері – благословляти світ своїм впливом. Вчинивши так, вона знайде радість і у своєму серці.

Найніжніші земні узи об'єднують матір і дитину. Дитина з більшою готовністю сприймає життя і приклад матері, ніж батька, тому що їх пов'язують міцніші почуття та ніжніші узи єдності.

А яким же позитивним може бути вплив терпеливої матері! Багато разів на день лунає крик: «Мамо, мамо», що долинає то від однієї, то від іншої стривоженої дитини. Мама намагається встигати всюди, дбаючи про їхні потреби. Одна дитина опинилася в біді, і мудра мати повинна визволити її з халепи. Інша так задоволена якимось своїм винаходом, що хоче, щоб і мама побачила його, думаючи, що вона буде рада так само, як і вона. Слова схвалення проливають у серце світло не на одну годину. Мама може щедро виливати на своїх дорогих дітей дорожнечне світло та радість. Вона настільки тісно може з'єднати цих дорогих малюків зі своїм серцем, що її присутність буде для них найбільш сонячним спілкуванням у світі.

Проте часто терпіння матері випробовується численними маленькими неприємностями, які навряд чи варті уваги. Пустотливі ручки й неспокійні ніжки створюють багато роботи і труднощів для мами. Вона повинна тримати себе в руках, інакше з її вуст можуть злетіти дратівливі слова. Часто вона ледь не зривається, але безмовна молитва до її співчутливого Викупителя заспокоює її нерви, і вона стає здатною тримати себе в руках, зберігати спокій та почуття власної гідності. Вона говорить рівним голосом, але їй доводиться докласти зусиль, щоб стримувати грубі слова та гнів, прояв якого може знищити плоди її впливу.

Діти сприймають усе гостро, вони відрізняють терплячий, люблячий тон від дратівливого, різкого наказу, який знищує любов і прихильність у

дитячих серцях. Справжня мати-християнка не віддалятиме від себе дітей своєю дратівливістю, браком розуміння та любові.

На матері лежить особлива відповідальність. Жінка, що дала дитині життя і вигодувала її, впливає на неї і духовно, формуючи її характер і мислення. Йохевед, мати-єврейка, була сильна у вірі, тож не злякалася наказу царя (див. Євр. 11:23) і народила Мойсея, визволителя Ізраїлю. Анна, жінка молитви та самопожертви, сповнена небесного натхнення, народила Самуїла – дитину, яку представляло Небо, непідкупного суддю, засновника священних шкіл Ізраїлю. Єлизавета, родичка по крові й духу Марії з Назарету, була матір'ю предтечі Спасителя.

А тепер розглянемо тему здоров'я та зовнішнього вигляду мами.

Здоров'ям мами необхідно доглядати. Сили матері потрібно дбайливо зберігати. Замість того щоб витрачати її дорожнечну енергію на виснажливу працю, необхідно полегшити її роботу. Часто чоловік і батько, поглинений заробляннем коштів або накопиченням багатства, обтяжений турботами і труднощами, допускає, щоб дружина і матір несла тягар, який виснажує її сили в найкритичніший період, що призводить до слабкості та хвороби. В інтересах сім'ї оберігати матір від усіх зайвих обов'язків і використовувати всі засоби, що в її розпорядженні, для збереження життя, здоров'я й сил, дарованих їй Богом. Частина свого часу вона повинна займатися фізичними вправами, щоб зміцнити здоров'я для хатньої роботи, здійснюючи її бадьоро та ретельно, стаючи світлом і благословенням для сім'ї.

Мама може й повинна багато працювати над тим, щоб навчитися володіти своїми нервами та розумом у хвилини депресії; навіть коли хвора, вона може, якщо тільки привчить себе до цього, бути приємною і веселою. Вона не повинна змушувати дітей бачити її немоці, їй не можна затьмарювати молоді вразливі розуми своїм пригнобленим духом, змушуючи їх думати, що будинок – це могила, а кімната мами – найпохмуріше місце на світі. Розум і емоції підкоряються нам завдяки силі волі. Сила волі в багатьох випадках виявляється надійним засобом для заспокоєння нервів. Не допускайте, щоб ваші діти бачили вас насупленою.

Також важливо привчати своїх дітей до охайності та чистоти. Якщо матусі дозволяють собі носити вдома неохайний одяг, то тим самим вчать своїх дітей бути такими ж неаккуратними. Багато матерів вважають, що вдома можна носити будь-який одяг, навіть якщо він брудний і зношений. Проте скоро вони втрачають свій вплив у сім'ї. Діти порівнюють неприкрасний одяг своєї матері з одягом тих, хто завжди одягається охайно, і їхня повага до неї слабшає.

Дорогі мами, намагайтеся виглядати привабливо, наскільки це можливо, але не завдяки майстерним прикрасам, а одягаючись у чистий і добре пошитий одяг. Таким чином ви постійно привчатимете своїх дітей до охайності та чистоти. Любов і повага дітей повинні бути найвищою цінністю для кожної матері. Усе, що вони бачать на ній, має навчити охайності та порядку й асоціюватися в їхніх розумах із чистотою. Навіть у маленьких діток є почуття гармонії, поняття про відповідність речей. І яким же чином їм можна прищепити потребу в чистоті та святості, коли вони щодня бачать неохайний одяг і неприбрані кімнати?

Порядок і чистота – це закон Неба; і для того щоб відповідати цим Божим принципам, ми повинні виглядати охайно та привабливо.

Якби кожна жінка, якій Господь дав безцінну можливість пережити почуття материнства, надавши їй такого високого статусу, користувалася цими порадами, то наші чада були б найщасливішими у Всесвіті! Ніколи, дорогі мами, ніколи не забувайте про своє покликання на цій землі.

Підготувала
Ліка Введенська

MAME

Моя милая мама, голубка моя,
Доброте твоей нету предела.
Ты всю нежную душу вложила в меня,
Своим любящим сердцем согрела.

Для меня ты прекрасней, чем алый восход,
Что небесный простор озаряет;
И нежнее, чем роза, что пышно цветет,
Красотой своей взоры пленяет.

Ты с заботой и лаской растила меня
Средь развалин житейской дороги.
Неизменную веру при этом храня,
Находила поддержку ты в Боге.

За окошком, закат провожая, сверчок
Распевал свои скромные трели.
И твой голос, как звонкий лесной ручеек,
Сладко пел у моей колыбели.

И, дыханьем меня согревая своим,
Ты к Творцу обращалась с надеждой
И просила, склоняясь на колени пред Ним,
Чтоб хранил Он мой сон безмятежный.

И в бессонные ночи, когда надо мною
Ты склонялась в ночной тишине,
Твои пышные волосы мягкой волной
Серебрились в молочной луне.

А сейчас ореол твоих мягких волос
Отливает сплошным серебром...
Это – жизнь, что омыта дождями из слез,
И луна тут уже ни при чем.

На руках, что когда-то носили меня,
Из морщинок сплелась паутинка;
И в глазах, подаривших мне столько тепла,
Одиноко застыла грустинка...

За спиной у тебя столько прожитых лет,
Проведенных в страдании, горе, –
Вот откуда грустинка оставила след
В твоём добром и ласковом взоре.

Но сломить твою веру ничто не смогло:
Ни лишения сумрачной жизни,
Ни обиды людские, ни зависть, ни зло
И ни алчность безбожников хищных.

Ты всю жизнь свою твердо, уверенно шла
По шипам на тернистом пути
И свой крест терпеливо, смиренно несла,
Видя славу Христа впереди.

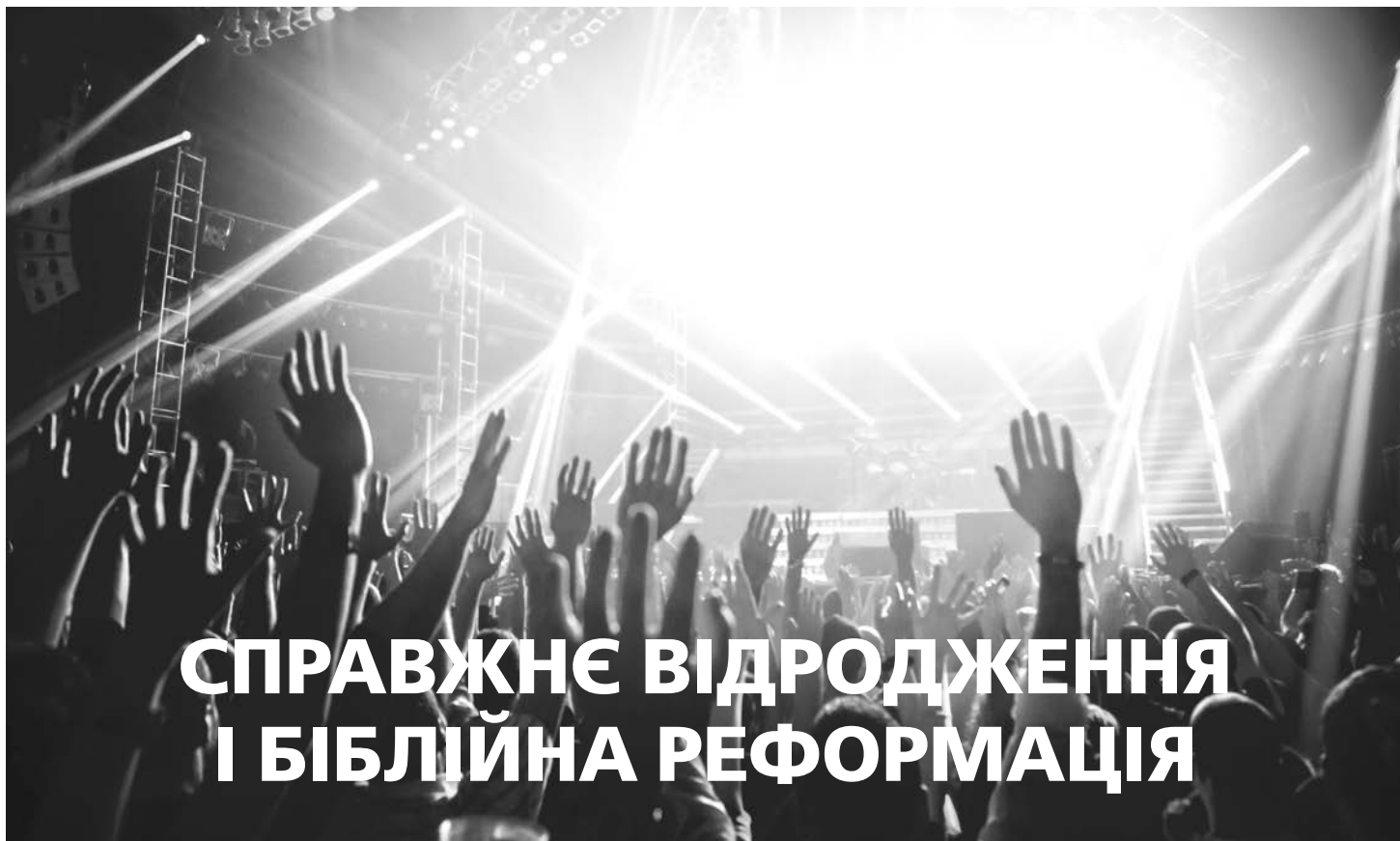
Наш Спаситель всегда посылал тебе сил
От престола Небесной Отчизны;
Он Опорой, Твердыней, Скалой твоей был
Средь бушующих волн этой жизни!

И меня научила ты Бога любить
Неизменно, всем сердцем своим,
Всей душою Спасителю верно служить
И склоняться в молитве пред Ним.

Я Тебе благодарна, Господь дорогой,
За такую прекрасную мать
И за то, что Тебя, Твой характер святой
Чрез нее Ты помог мне познать!

Лилия Донич

СПРАВЖНЄ ВІДРОДЖЕННЯ І БІБЛІЙНА РЕФОРМАЦІЯ

Одне зі слів, що найчастіше звучить в народі та в ефірі, – «реформи». Вони потрібні скрізь: у політиці, економіці, освітній системі, медицині й навіть екології. Самі ж реформи не існують без реформаторів. Реформатори є практично в кожному суспільстві. Вони прагнуть спонукати людей переглянути свої погляди на ті чи інші сфери життя. Ці люди досягають своїх цілей різними шляхами: іноді – через революцію та кровопролиття, іноді – мирним шляхом.

Найстрашніше для реформаторів – це байдужість громадськості. Від цього навіть ревні захисники реформ часом розчаровуються. Так, Генеральний секретар ООН Кофі Аннан із жалем визнав: «Думаю, найважче усвідомлювати, що всі ми знаємо, що не так і що потрібно зробити, однак попри все наше бажання нічого не можемо змінити... Немає коштів на руках, необхідних для виконання цих завдань. Часом, коли відбувається щось неординарне і ми намагаємося апелювати до суспільної свідомості, ніхто не хоче і пальцем поворухнути, пам'ятаючи плачевний досвід попередніх років».

Навіть за наявності добрих цілей нерідко виявляється, що здійснення реформ – справа вельми непередбачувана. Джон Гарднер, видатний громадський діяч ХХ століття, якось зауважив: «За злою іронією самі реформатори часом не в змозі передбачити наслідки своїх же реформ».

Іноді реформатор, бажаючи перетворити якусь сферу суспільного життя, не бачить або не хоче бачити цілісної картини проблеми. На одну з найважливіших сфер хотілося б звернути вашу увагу.

БЕЗ ЧОГО РЕФОРМИ НЕМОЖЛИВІ

Якщо людство справді хоче докорінних і масштабних перемін, тривалих змін, а не половинчатих

реформ – зовні пристосованих під очікування більшості, необхідно бачити суть проблеми. Святе Письмо ясно показує цю зовні невидиму глибинну проблему: «Людське серце найлукавіше над все та невидиме, – хто пізнає його?» (Єрем. 17:9). Слово «лукаве» перекладено зі давньоєврейського «аков», що означає «нерівна, крива поверхня». Серце (не в значенні «фізичний орган») у біблійному розумінні означає весь внутрішній світ людини: її розум, волю, думки, бажання, емоції. Виявляється, що корінь проблем не в соціальній сфері, не в сфері економіки, політики чи медицини, а в способі мислення людини, у її світогляді та розумі.

Як же змінити спосіб мислення людини та її світогляд? Звичайно, що лише гаслами: «Думай по-новому!», «Нове мислення – запорука успіху!» внутрішніх світоглядних перетворень не досягнеш. Чому? Біблія свідчить: «Гріх Юдин написаний рильцем залізним, діамантовим вістрям він виритий на таблиці їхнього серця» (Єрем. 17:1). Гріх, наче татуювання, в'ївся в нашу природу і розум, тому поверховою реорганізацією нічого не змійшиш. Досягнути справжніх реформ неможливо без перетворення духовної сфери.

Нерідко на рівні держави або організації трапляються ситуації, коли зовнішнє реформування відбувається, а реальні перетворень не видно. Пояснити це можна двома причинами: потрібно вміти перечекати перехідний період і не сподіватися на швидкі результати або ж це пояснюється природою самих реформ. Це відбувається, коли реформи проводяться заради самих реформ. Реформатори, яким подобається просто сам процес і зовнішня видимість бурхливої діяльності. Такі реформи лише про людське око, вони поглиблюють ті проблеми, які, як припустилося, повинні були вирішити.

Та суть проблеми ще й у іншому. У Біблії ставиться риторичне запитання: «Чи мурина відмінить коли свою шкіру, а пантера – ті плями свої? Тоді зможете й ви чинити добре, навчені чинити лихе!» (Єрем. 13:23). Іноді люди можуть широко прагнути реформ, але внаслідок неперетвореного мислення здійснити їх неможливо.

ВИЗНАЧЕННЯ РЕФОРМАЦІЇ

Щоб досягти успіху в будь-якій сфері, потрібно насамперед розпочати з пошуку правильних визначень, без яких неможливо досягти гідних цілей і здобути справжню перемогу.

Отже, що таке справжня реформація? Слово «реформація» (лат. "reformatio" – від "re" – "знову" і "formare" – "утворювати") означає «перетворення». Справжня реформація – це не просто невелике зовнішнє коригування, а глибинне перетворення розуму. До такої реформації закликає нас Бог через апостола Павла, кажучи: «Змінійтеся

оновленням вашого розуму» (Римл. 12:2). Вжите тут дієслово "метаморфоз" означає "піддатися перетворенню". Отже, зовнішній реформі має передувати внутрішнє перетворення.

Саме про таке служіння говорить Євангеліє, описуючи місію Івана Хрестителя: «І він ітиме перед Ним у дусі та силі Іллі, щоб навернути серця батьків до дітей, а непокірних – до мудрості праведних, щоб приготувати Господеві підготовлений народ» (Луки 1:17). Коли ми дозволяємо Богові змінити наше мислення та світогляд, тоді й зовні перетворення торкнеться всього: діл, слів, зовнішнього вигляду, манер, їжі та пиття.

«Відродження та перетворення повинно відбуватися під керівництвом Святого Духа. Відродження та перетворення – два різних поняття. Відродження означає оновлення духовного життя, сил розуму і серця, воскресіння від духовної смерті. Перетворення, або реформа, означає реорганізацію, зміну в ідеях і теоріях, звичаях і звичках. Перетворення, або реформа, не принесе доброго плоду праведності доти, доки не буде пов'язана з відродженням від Духа Святого. Відродження та перетворення виконують певну роботу і, здійснюючи її, зіллються воедино» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 25 лютого 1902 р.).

Згідно з вищевикладеною цитатою, є Автор перетворень – Бог Святий Дух, а також плоди Його діяльності: внутрішні – духовне воскресіння й оновлення розуму, зовнішні – реорганізація життя та служіння.

Бог був першим реформатором в історії нашої Землі. Саме Господь приніс першу кровну замісну жертву, вказавши єдиний шлях спасіння і перетворення. Ось чому без Нього справжніх реформ у будь-якій сфері не слід очікувати.

У яких саме сферах повинна відбуватися реформація?

СФЕРИ ДУХОВНО-РЕЛІГІЙНИХ РЕФОРМ

І. РЕФОРМИ НА ОСОБИСТІСНОМУ РІВНІ

Йосипу Сталіну приписують фразу: «Незамінних людей немає!». Хто б не був автором цього вислову, він, здається, забув, що копія завжди гірша за оригінал. Фразу «незамінних людей немає» найчастіше говорять ті, кому легко знайти заміну.

Сам Бог ішов шляхом пошуку людини, тому крізь століття звучала фраза: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду, і став би в вилі перед Моїм обличчям...» (Єзек. 22:30). Господь знав цінність особистості, тому масштабні та глобальні перетворення Він починав з пошуку й відродження однієї людини.

Прикладом є останні патріархи – допотопний і післяпотопний.

Ноя, останньому допотопному патріарху, Бог звелів побудувати

ковчег. «Ной знайшов милість у Господніх очах. Це ось оповість про Ноя. Ной був чоловік праведний і невинний у своїх поколіннях. Ной з Богом ходив» (Бут. 6:8,9); «І сказав Господь Ноєві: "Увійди ти й увесь дім твій до ковчегу, бо Я бачив тебе праведним перед лицем Своїм в усім роді"» (Бут. 7:1). Бог згадав його першим серед трьох великих праведників (див. Єзек. 14:20). Коли Господь знаходив вірну та віддану людину, через неї Він здійснював перетворення і реформацію серед навколишніх людей.

Так було і з останнім післяпотопним патріархом Авраамом. Його предки відступили, упавши в ідолопоклонство (див. І. Нав. 24:2), і Господь був змушений викликати патріарха з Уру Халдейського, щоб формувати в нащадках Авраама справжню віру в Бога. Багато довелося пережити Аврааму, перш ніж він навчився повністю довіряти Божому слову. Але знову відродження Божого народу розпочалося з покликання людини, яка бажає в усьому йти Господнім шляхом.

Минуло багато століть, і в Бога виникла та сама проблема: «І почув я голос Господа, що говорив: "Кого Я пошлю, і хто піде для Нас?" А я відказав: "Ось я, – пошли Ти мене!"» (Ісаї 6:8). І за часів Ісаї Бог знову шукає самовіддану людину, щоб розпочати роботу реформації та перетворення у Своему народі.

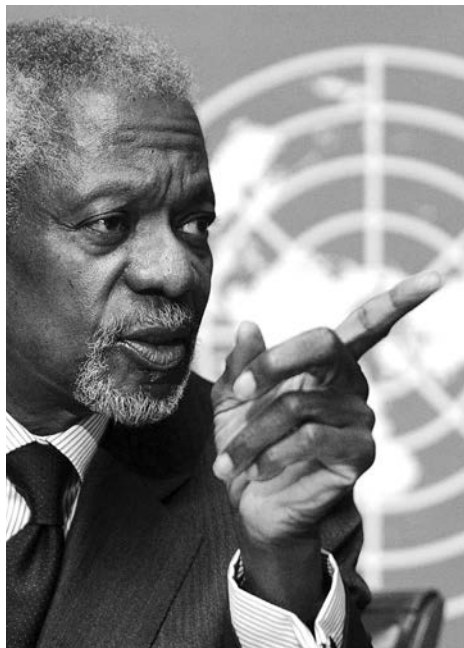
На світанку зародження християнства Господу потрібна була посвячена й ревна людина, освічена, з широкими богословськими поглядами, яку можна було б направити в язичницькі країни з перетворювальною звісткою про єдиного Спасителя – Ісуса Христа. Якого нам здається, що будь-яка людина була придатна для такої місії, то прочитаймо слова Самого Христа: «Сказав же йому (Ананії) Господь: Іди, бо для Мене він є вибрана посудина, щоб понести Моє Ім'я до народів, до царів і до синів Ізраїля» (Дії 9:15). Цією людиною був апостол Павло.

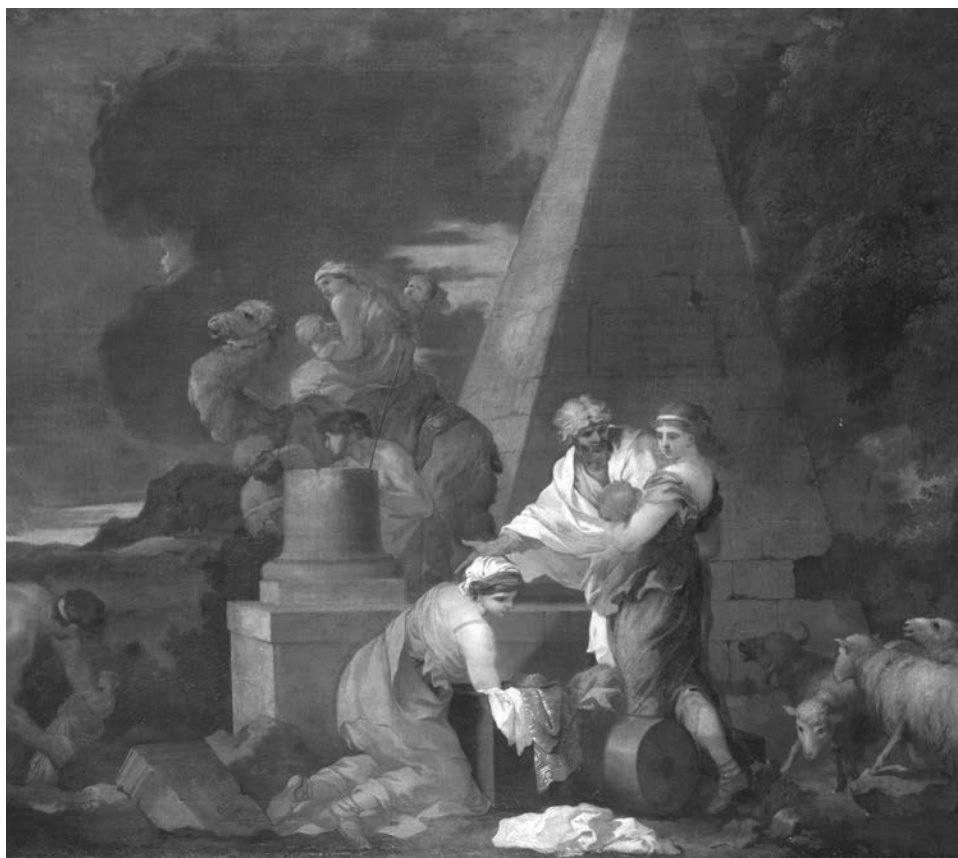
Багато людей, прославляючи значущу роль Реформації в Європі, забувають, що й вона розпочиналася з перетворених і відроджених особистостей: Мартіна Лютера, Ульріха Цвінглі, Жана Кальвіна, Джона Нокса й інших посвячених Христу людей.

ІІ. РЕФОРМИ НА РІВНІ СІМ'Ї

Яків, прабатько Божого народу, вийшовши з дому Лавана, розумів, що релігійне минуле його сім'ї, зокрема дружин, прямувало за ним. Загальнонаціональна реформація неможлива без реформ і перетворення сімей, з яких складається цей народ. «І сказав Яків до дому свого, до всіх, хто був із ним: "Усуньте чужинних богів, які є серед вас, і очистьтеся, і змініть свою одіж. І встаньмо, і підім до Бет-Елу, і зроблю я там жертівника Богові, що відповів мені в день мого утиску, і був з мною в дорозі, якою ходив я". І вони віддали Якову всіх чужинних богів, що були в їх руках, і сережки, що в їхніх ушах, а Яків сховав їх під дубом, що перед Сихемом» (Бут. 35:2-4).

Мине понад тисячу років, і Божий народ, повертаючись із вавилонського полону, теж захопить частину

«авилону» з собою. Неемія виявив, що Божі мужі одружилися з невірними жінками, і багато юдейських дітей навіть не вміли розмовляти рідною мовою. «Тими днями бачив я також юдеїв, що брали собі за жінок ашдодян, аммоніян, моавіян» (Неем. 13:23). Як Яків, так і Неемія, палко бажали відродження Божого народу, розуміючи, що відродження нації неможливе без реформації в сімейному укладі: «І очистив я їх від усього чужого, і встановив черги для священників та для Левитів, кожного в службі їх» (Неем.13:30).

III. РЕФОРМАЦІЯ НА РІВНІ ЦЕРКВИ

Важливою складовою реформування сімей, посвячених Богу, є відродження храмового богослужіння. Це ясно усвідомлювали Божі мужі-реформатори.

Істинне богопоклоніння можна знищити принаймні двома шляхами: відступництвом серед Божого народу і знищенням ззовні. Приклад першого шляху знаходимо в історії Юдейського царства, у VII ст. до н. е., коли на трон зійшов Іосія. «І робив він угодне в Господніх очах, і ходив усією дорогою свого батька Давида, і не вступався ані праворуч, ані ліворуч» (2 Цар. 22:2). Ці вірші дивують, оскільки його дідуся Манасія і батько Амон були вельми несправедливими правителями. Чим же заслужив таку високу оцінку Бога цар Іосія? Насамперед тим, що знищував об'єкти ідопоклонства та відновив храм Господа. Він відновив служіння левитів, і саме під час відновлення храму була знайдена Книга закону. Цар дав указ, щоб Боже Слово прочитали всьому народу. Відновивши завіт із Богом, цар Іосія після довгої перерви відновив святкування Пасхи. Пасхальний агнець був

принесений у жертву як уособлення того, що реформація Божого суспільства, Церкви, неможлива без Крові Агнца – Христа. Ці реформи сприяли духовному і соціальному відродженню і принесли Боже благословення.

Цей принцип знав і Неемія, який після вавилонського полону розпочав реформування суспільства не з соціальних чи економічних сфер, а саме з релігійно-духовних: «І довідався я, що левитські частки не давалися, а вони повтікали кожен на поле своє, ті Левити та співаки, що робили свою працю. І докоряв я заступникам та й сказав: "Чого опущений дім Божий?" І зібрав я їх, і поставив їх на їхніх місцях... І очистив я їх від усього чужого, і встановив черги для священників та для Левитів, кожного в службі їх» (Неем. 13:10, 11, 30).

Бажанням ворога душ людських знищити Церкву ззовні – гоніннями й утисками – характеризується I століття нашої ери. У цей важкий час християнська віра коштувала людям матеріальних нестатків, соціального статусу, а багатьом і самого життя. Як можливо встояти, якщо весь державний апарат проти тебе? Усі ми пам'ятаємо, що відродження першої християнської громади розпочалося з особливого єднання Церкви після вознесіння Господа: «Усі вони з жінками, з Марією, матір'ю Ісуса, та Його братами перебували однодушно в молитві і благанні» (Дії 1:14). Це сприяло сходженню Святого Духа і стрімкому росту Церкви: «І щодня вони однодушно перебували в храмі та, ламаючи по домах хліб, в радість і простоті серця приймаючи їжу, хвалячи Бога та маючи милість у всіх людях. Господь же додавав до них щодня тих, що спасалися» (Дії 2:46, 47). Біблійний принцип, викладений тут, простий: прагнучи до кількісного зростання Церкви, ми повинні насамперед звернути увагу на духовне зростання Церкви в цілому (див. Дії 16:5). Реформація неможлива без усвідомлення, що первинно, а що є наслідком. За короткий час реформована і відроджена Церква розповсюдила Євангеліє настільки, що апостол Павло написав: «...Проповідувана між усім творінням, що є під небом» (Колос. 1:23).

IV. РЕФОРМАЦІЯ НА ЗАГАЛЬНОНАЦІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Яскравим прикладом реформування цілого народу є дії посвяченого лідера Божого народу – Мойсея. Бог розпочав визволення й реформування Свого народу з відродження самого Мойсея. Виявилося, що 40 років світської освіти є недостатніми.

Коли Мойсей вирішив провести реформи світськими методами, його вчинки були незрозумілими навіть його народу. Перш ніж стати вождем Ізраїлю, він повинен був 40 років навчатися в Божому «університеті». Серед овець, у пустелі, далекій від химерності й честолюбства, він навчився розуміти місце Бога та

людини в усіх важливих процесах реформування.

З чого він розпочав реформування? Виявляється, розпочав не Мойсей, першість він віддав Господу. Богу Яхве необхідно було продемонструвати не стільки єгиптянам, а насамперед Своему народові, що Він сильніший за всіх єгипетських богів. Усі ознаки та чудеса з розділів 7-11 книги Вихід були спрямовані на те, щоб показати безпорадність тих, кого шанували як богів. З цього починається відродження та реформація на будь-якому рівні, коли Господь стає для окремої особистості або народу не «одним з...», а єдиним живим Богом.

Господь через Мойсея продовжив і здійснив реформацію в народі завдяки запровадженню Пасхи. Це було своєрідне щеплення від повернення в минуле. Це нагадування, ким вони були з минулим правителем і ким є сьогодні. Звичайно ж, пам'ять грішника вибіркова, пам'ятаючи тільки «рибу, що їли в Єгипті даремно, огірки й дині, і пір, і цибулю, і часник» (Числ. 11:5), але забуваючи, що були безправними рабами.

Апостол стверджує, що «наша Пасха, Христос, за нас принесений у жертву» (1 Кор. 5:7). Смерть Христа як справжнього Агнца дала нам звільнення від найгіршого виду рабства – гріха. На гріх же вказує Божий Закон. Апостол язичників пише в Новому Завіті: «Але я пізнав гріх тільки через Закон. Я не знав би пожадливості, якби Закон не говорив: Не пожадай» (Римл. 7:7). Без повернення християнства до воскреслої Пасхи – Христа і до Божого Закону неможливе усвідомлення гріховності та глибини духовного занепаду.

Початком загальної Реформації в Європі прийнято вважати виступ доктора богослов'я Віттенберзького університету Мартіна Лютера, який 31 жовтня 1517 року прибив до дверей віттенберзької замкової церкви свої «95 тез», у яких на підставі Божого Слова виступав проти існуючих зловживань правлячої церкви. Лютер почав відновлювати зруйноване, повертаючи народ від людських переказів і традицій до Божого Слова та Його Заповідей. У цьому суть Нового Завіту: «Ось Завіт, який Я укладу з домом Ізраїля по тих днях, – говорить Господь, – Мої Закони Я вкладаю в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом» (Євр. 8:10). Господь ніколи не задовольняється поверховою релігійністю, Він бажає релігії серця, щоб у новозавітних християн був вигравіруваний Його Закон.

Усенародна реформація розпочинається там, де нація усвідомлює роль і місце Бога та Його Закону в усіх громадських починаннях і процесах. Доки Христос не займе належне Йому місце, усе інше не буде на своєму.

V. ОСТАТОЧНА РЕФОРМАЦІЯ НА ВСЕСВІТНЬОМУ РІВНІ

Багато богословів сперечаються про те, чи був Ісус Христос реформатором? Безсумнівно, так! Проте яких галузей торкалася Його реформаційна діяльність?

Звичайно, такі проблеми, як бідність, корупція і несправедливість, не могли залишити Христа байдужим. Як показує Біблія, Він глибоко співпереживав і співчував людям у їхніх утисках (див. Марка 1:40, 41; 6:33, 34; 8:1, 2; Луки 7:13). Однак у Нього був зовсім інший погляд на вирішення багатьох проблем. Ісус не втручався у світські конфлікти, коли всі чекали Його активної громадської позиції.

Він не очолив рух повалення існуючого римського податкового законодавства, сказавши шокуючі для націоналістів слова: «...Кесареви віддайте кесареви» (Матв. 22:21). До спраглих кровопролиття учнів Ісус звернувся: «Поверни свого меча на його місце, бо всі, що беруть меч, від меча загинуть» (Матв. 26:52).

Господь не намагався очолити революційний похід, аби звільнити народ від ярма римлян, але сказав Пилату: «Царство моє не від цього світу; якби Моє царство було від цього світу, Мої прибічники подбали б, щоб Мене не видали юдеям. Нині ж Моє царство не звідси» (Івана 18:36).

Повернімося до того, з чого починалася ця стаття. Велика боротьба

добра і зла відбувається не на поверховому рівні політичного та соціального устрою, а глибше – на рівні людського мислення, світогляду і цінностей. Це прекрасно усвідомлював апостол Павло, коли писав про зброю і війну християн: «Бо зброя нашої боротьби не тілесна, а сильна завдяки Богові, щоб знищити твердині; ми руйнуємо задуми» (2 Кор. 10:4); «Тому візьміть усю Божу зброю, щоб ви змогли дати опір у день зла і, все подолавши, встояти. Отож, стійте, підпережіться істиною, зодягніться в броню праведності, взуйтеся в готовність благовістити мир. Понад усе візьміть щит віри, яким зможете погасити всі вогненні стріли лукавого; візьміть шолом спасіння і духовний меч, яким є Слово Боже» (Ефес. 6:13-17). Ось це війна Божа. І кожен з нас, усвідомлюючи це чи ні, бере в ній участь на одній із двох сторін.

Христос закликав до проведення остаточних реформ на грішній Землі. Бо скільки б реформ не проводилося, вони все одно обмежені часом, простором і глибиною впливу.

Повна реформація стане можливою тільки завдяки встановленню Царства Ісуса Христа під час Його Другого приходу. Данієль пророкує: «А за днів тих царів Небесний Бог поставить царство, що навіки не зруйнується, і те царство не буде віддано іншому народові. Воно потовче й покінчить усі ті царства, а само буде стояти навіки» (Дан. 2:44).

РЕФОРМАЦІЯ В XXI СТОЛІТТІ

У XXI столітті, коли святкують 500-річчя з дня європейської Реформації, багато християн ясно усвідомлюють деякі неприємні реалії. Наприклад, факт, що багато реформаційних церков зупинилися у своєму розвитку і що вже сам протестантський реформаційний рух потребує реформації.

Західне суспільство, де п'ять століть тому виникла Реформація, стає дедалі більш секуляризованим, людей усе менше приваблює релігія, зокрема християнство. Очевидно, що відродження та перетворення необхідні як на деномінаційному, так і на рівні окремо взятих християн.

Є надія, що щирі християни не просто захопляться святами з приводу ювілею Реформації, забувши про головне. Є надія, що щирі християни дозволять Богові створити найбільше диво – щодня реформувати їхні душі за образом і подобою Творця: «І покроплю вас чистою водою, – і станете чисті; за всіх ваших нечистот і за всіх ваших бовванів очищу вас. І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину каміне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті. І духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерегти та виконувати. І ви будете сидіти в краю, якого Я дав вашим батькам, і будете Мені народом, а Я буду вам Богом!» (Єзек. 36:25-28).

Ігор Корещук,
доктор богослов'я

НЕПРОСТИМИЙ ГРІХ

Найважливіші та вражаючі слова, сказані Ісусом, – це, напевно, слова, що стосуються непростимого гріха: «Тому кажу вам, що кожний гріх і кожна хула будуть прощені людям, але хула на Духа не буде прощена» (Матв. 12:31).

Цей вірш змушує кожного задуматися: чи не вчинив я непростимого гріха? Чому Бог такий суворий? Можливо, Він настільки злопам'ятний, що не може пробачити цей гріх?

Наш Бог – люблячий Отець. «Бо так Бог полюбив світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). «Та Ти Бог, що прощаєш, Ти ласкавий та милосердний, довготерпеливий та багатомилостивий» (Неем. 9:17).

Дух Святий є третьою Особою Божества. Він теж довготерпеливий, милостивий, вибачає провину. Біблія допомагає нам дізнатися про роль Святого Духа в процесі спасіння людини, щоб зрозуміти сутність гріха проти Божого Духа.

Дух Святий дарує розуміння істин Святого Письма, утішає та підбадьорює, провадить до вічного життя, Він докоряє, тобто говорить до совісті людини про скоєний гріх.

«Прийшовши, Він обвинуватить світ за гріх, за праведність і за суд» (Івана 16:8).

Бог любить грішних людей. Немає такого тяжкого гріха, який Йому не до снаги було б пробачити. Розкривши обійми, Господь готовий прийняти кожного, хто робить перший крок назустріч Його любові та прощенню.

Проте Бог не нав'язуватиме грішникам Своє прощення. Вони покликані розкаятися і визнати свої гріхи. Неймовірна обітниця записана в 1 Івана 1:9: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності».

За умови щирої каяття Бог обіцяє пробачити будь-який гріх.

Непростимий гріх – це не вид, а ступінь гріха. Проблема такого гріха не в тому, що Бог не може його пробачити, а в тому, що людина стає нездатною в ньому розкаятися.

Річ у тім, що не Бог змінює Своє ставлення до людини, а людина змінює ставлення до Бога та Його закликів. І тоді поступово серце стає закам'янілим.

Отже, дорогі друзі, не баріться з прийняттям рішення на користь Ісуса. Зволікання працює проти нас, оскільки з часом ми стаємо нечувливими до Його голосу. Саме тому в Біблії Господь багато разів так наполегливо закликає негайно приймати рішення: «Тому так промовляє Святий Дух: Сьогодні, коли почуєте Його голос, не робіть закам'янілими ваші серця» (Євр. 3:7, 8).

Олексій Мельников

ЗАКОН БОЖИЙ ПІД ЗАГРОЗОЮ

АКТУАЛЬНІСТЬ БОЖОГО ЗАКОНУ СЬОГОДНІ

Ми живемо в такий час, коли в суспільстві цінується принцип: «Роби так, як вважаєш за потрібне», а людина, яка керується моральними цінностями Закону Божого, вважається обмеженою. Однак суспільство, яке відвертається від моральності, визначеної Декалогом, неухильно рухається до хаосу. «А що вітер вони засівають, то бурю пожнуть» (Осії 8:7). «Не обманюйтеся, – Бог осміяний бути не може. Бо що лише людина посіє, те й пожне» (Гал. 6:7).

Офіційний звіт за 1995 рік під назвою «Стан нашого народу», опублікований Ратгерським університетом, штат Нью-Джерсі, подає наступну тривожну статистику: «Департамент юстиції США заявив, що 2004 року скоєно 1,6 мільйона насильницьких злочинів (вкрадення людей, насилля, убивства). 83 % молодих людей заявили, що для них моральні цінності залежать від обставин. Тільки 6 % сказали, що моральна істина незмінна в усі часи».

Вірогідно, що саме такий світогляд є причиною того, що 70 % молодих людей віком до 29 років мали позашлюбні сексуальні стосунки. З цієї причини з розвинутих країн саме США має найвищий рівень хвороб, що передаються статевим шляхом. Імовірно, цим пояснюється те, чому в США порівняно із західними країнами найбільша кількість розлучень; найменший відсоток дітей (63 %), котрі ростуть у повноцінних сім'ях із рідними батьками».

Сьогодні, коли навколо нас руйнується моральні цінності, чи не прийшов час звернутися до моральних цінностей Десяти Заповідей Божих? Чи не час припинити дискусії про те, чи повинен стояти пам'ятник Десяти Заповідям у вестибюлі Судової палати штату Алабама, а запитати себе, чи написані ці моральні принципи на скрижалях мого серця? Прийшов час менше дискутувати щодо Закону, а більше впроваджувати його принципи в практичне життя.

ХРИСТОС І ЗАКОН

Породжує сум'яття той факт, що деякі християнські богослови стверджують, ніби Христос прийшов відмінити Закон. Проте Сам Ісус запевняє: «Не думайте, що Я прийшов відмінити Закон або Пророків. Я не прийшов відмінити, але сповнити» (Матв. 5:17). Христос прийшов не відмінити Закон, а впровадити його у Своє життя, залишаючи приклад для наслідування віруючим усіх часів.

Ісус прийшов не для того, щоб відмінити, наприклад, п'яту заповідь, яка

говорить: «Шануй свого батька та матір свою» (Вих. 20:12), але щоб Своїм дитинством та юнацтвом залишити приклад послуху батькам. Він не прийшов, щоб відмінити шосту заповідь, яка говорить: «Не вбивай!» (Вих. 20:13), але щоб показати гідність і цінність людського життя. Ісус не прийшов, щоб скасувати сьому заповідь, яка говорить: «Не чини перелюбу!» (Вих. 20:14), але щоб залишити приклад моральної чистоти. Життя Христа – яскравий приклад послуху Заповідям Отця.

Коли Він вознісся на Небо, то послав Святого Духа, щоб записати Закон у людських серцях і розумі: «І дам вам нове серце, і нового духа дам у ваше нутро, і викину камінне серце з вашого тіла, і дам вам серце із плоті. І духа Свого дам Я до вашого нутра, і зроблю Я те, що уставами Моїми будете ходити, а постанови Мої будете стерегти та виконувати» (Єзек. 36:26, 27).

Христос прийшов не лише навчити людей, як жити, але і померти за них. «Бо так полюбив Бог світ, що дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Івана 3:16). І цей люблячий Спаситель просить: «Якщо любите Мене, ви будете дотримуватися Моїх заповідей» (Івана 14:15).

ХРИСТІЯНИН І ЗАКОН

Справжній послух приходить тільки через любов, він є відповіддю на жертву Ісуса на Голгофському хресті. Послухом християнин не заробляє собі спасіння, зовсім ні! Це відповідь любові на Його великий дар спасіння. А християнина, котрий говорить, що він спасений благодаттю, і вважає не обов'язковим виконання Закону, апостол Павло виправляє: «То що, будемо грішити, бо ми не під Законом, а під благодаттю? Зовсім ні!» (Рим. 6:15), а премудрий Соломон додає: «Хто відхилив вухо своє, щоб не слухати Закону, то буде огидна й молитва того» (Прип. 28:9).

Підсумовуючи роздуми над темою спасіння, апостол Павло пояснює: «То що, ми скасовуємо Закон вірою? Зовсім ні! Ми утверджуємо Закон!» (Рим. 3:31). Видатна обітниця Нового Завіту проголошує: «Мої закони Я вкладаю в їхній розум, напишу їх на їхніх серцях і буду для них Богом, а вони будуть для Мене народом» (Євр. 8:10). Тоді послух Заповідям не буде законництвом, а відповіддю вдячного серця, яке любить Бога.

Мотив послуху Законові – любов. Божий Закон можна виразити одним словом – любов. Перші чотири заповіді показують, як відповідати Богові на Його любов. Якщо ми любимо Його, то позбудемося інших «богів»

у наших серцях. Ми будемо із благоговінням ставитися до Його Імені, щоб марно не згадувати його. Якщо ми любимо Господа, то пам'ятатимемо день суботний.

Приймаючи рішення підкорятися Закону Божому, ми зобов'язуємося любити людей. Якщо ми справді їх любимо, то будемо поважати наших батьків і ближніх: не крастиємо їхнє майно, будемо берегти їхню репутацію і не очорнятимемо їх критикою чи плітками. Ми прославимо Бога за те, що маємо, не бажаючи того, що належить іншому.

Чи можемо ми уявити, як змінилося б наше суспільство, якби всі жили за принципами Десяти Заповідей Божих! Яким було б наше життя, якби Божа любов у нашому серці вилилася в послух Його Закону!

БОЖИЙ ЗАКОН В ОСТАННІЙ ЧАС

Біблія говорить, що в останній час буде група людей, котрі засвідчать перед усім світом, що спосіб життя, запропонований Богом, – найкращий. Завдяки Його силі та благодаті вони виявлять послух Богові з любові: «Тут терпіння святих, які бережуть Божі заповіді та віру Ісуса!» (Об'яв. 14:12).

Остання біблійна вістка, адресована «усьому народові, поколінню, племені і народності» (Об'яв. 14:6), є закликом до послуху Творцеві: «Побийтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод!» (Об'яв. 14:7). Бог закликає всіх людей до моральної відповідальності за свої вчинки. Останній суд виявить тих, у кого слова розходяться з ділами: «Хто каже, що пізнав Його, а заповідей Його не дотримується, той неправдомовець, і в ньому немає правди» (1 Івана 2:4).

В останні дні історії Землі щирі віруючі люди приймуть рішення бути слухняними Богові. Спасенні благодаттю, вони з любов'ю будуть виконувати святі заповіді: «Бо це любов до Бога – дотримуватися Його заповідей! А Його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3). Керовані любов'ю, істинні послідовники Христа розуміють, що Закон не є нестерпним ярмом на їхній ший. Вони не вважають, що це занадто важка ноша. Мета їхнього життя – виконувати волю Божу, тому вони знаходять радість у послухові Йому. Якщо для деяких людей послух Богові – важке ярмо, то це тільки тому, що «тілесні задуми – ворожнеча проти Бога, бо вони не коряться Божому Законові, та й не можуть» (Рим. 8:7).

Господь, Котрий закликає жити життям послуху, дає силу бути слухняним. Коли християнин приймає рішення виконувати заповіді, його підтримує благодать, сила й любов Бога. Ісус звільняє як від вини за скоєний гріх, так і від сили гріха.

Тому приймемо сьогодні рішення підкорятися Заповідям Божим. Коли ми це зробимо, то приєднаємося до духовних переконань, що мали Авраам, Ісак, Яків і Мойсей, Іосип і Даниїл. Ми приєднаємося до розуміння Закону Петром, Яковом та Іваном. Ми будемо поряд з істинними віруючими всіх часів і поряд із Самим Ісусом. Варто прийняти таке рішення, щоб стати на бік Господа!

Підготував
Богдан Стасюк

ТВ-програма на квітень (09.04 – 15.04)*

HOPE.UA

НА СУПУТНИКУ

SMART TV

ASTRA 4A

LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ.МЕРЕЖАХ

НА МОБ.ДОДАТКАХ

ВАШОГО МІСТА

IOS, ANDROID

0 800 30 20 20

Безкоштовно по Україні

Молитовна підтримка
Розмова зі священнослужителем
Сімейна консультація
Питання, побажання
та пропозиції

contact@hope.ua
а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

contact-hope

Вивчайте Біблію
разом з нами on-line на сайті
bible.ua

НЕДІЛЯ 9 квітня

06:00 Інша сторона
06:40 Мозаїка батьківства
07:00 Біблія продовжує говорити
07:30 2я — 1 життя
08:30 Сила Одного
09:00 Модная книга
09:30 ...є Любов
10:00 Малюваки
10:25 ЧП+
10:40 Мозаїка батьківства
11:00 О вечном
11:30 Кантиана
12:00 Богослужіння
13:30 Стиль життя
14:00 ЛоМастер
14:20 Музична скринька
15:00 В гостях у Добрячка (сурдо)
15:20 Біблія продовжує говорити (сурдо)
15:50 Сила Одного
16:20 Дорогами християнства
17:00 ДЖЕМ
18:00 О вечном
18:30 ...є Любов
19:00 Непростое состояние
19:30 Поспілкуймося
20:30 Мозаїка батьківства
21:00 Вісті надії
21:30 Тайны Царства Божия
22:30 Музична скринька
23:10 Удивительные факты
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Біблія продовжує говорити

ПОНЕДІЛОК 10 квітня

06:00 Я и мой характер
06:20 Дорогами християнства
07:00 Ранок надії
08:00 Пасхальные встречи
09:00 Ранок надії
10:00 Музична скринька
11:00 Ранок надії
12:00 Так промовляє Біблія
12:30 Загадки древних рукописей
13:00 О вечном
13:40 О чем говорят женщины
14:00 Малюваки
14:20 ДЖЕМ
15:10 Мессия: объективные доказательства (сурдо)

15:40 Кантиана (сурдо)
16:10 Удивительные факты
17:00 Біблія продовжує говорити
17:30 Пасхальные встречи
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 О вечном
19:30 Кантиана
20:00 Познаем истину
20:50 Пригоди Марка
21:00 Сила Одного
21:30 Верую
22:00 В контексті
23:10 Інша сторона
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Богослужіння

ВІВТОРОК 11 квітня

06:00 ЧП+
06:15 Познаем истину
07:00 Ранок надії
08:00 Пасхальные встречи
09:00 Ранок надії
10:00 Непростое состояние
10:30 Мозаїка батьківства
11:00 Ранок надії
12:00 Так промовляє Біблія
12:30 Загадки древних рукописей
13:00 Біблія продовжує говорити
13:40 ЧП+
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Дорогами християнства
15:00 2я — 1 життя (сурдо)
15:50 Вісті надії
16:20 В контексті
17:00 Кантиана
17:30 Пасхальные встречи
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 В будущее с надеждой
20:00 Модная книга
20:20 Стиль жизни
20:50 Вечірні історії
21:00 О вечном
21:30 ...є Любов
22:00 2я — 1 життя
23:00 В будущее с надеждой
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Біблія продовжує говорити

СЕРЕДА 12 квітня

06:00 В контексті
07:00 Ранок надії
08:00 Пасхальные встречи
09:00 Ранок надії
10:00 В будущее с надеждой

11:00 Ранок надії
12:00 Так промовляє Біблія
12:30 Загадки древних рукописей
13:00 ДЖЕМ
14:00 ЧП+
14:15 ЛоМастер
14:30 О вечном
15:00 Вопрос служителю (сурдо)
15:30 Сила Одного (сурдо)
16:00 В будущее с надеждой
17:00 Загадки древних рукописей
17:30 Пасхальный концерт
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 Вісті надії
19:30 Ангели надії LIVE
20:20 Біблія продовжує говорити
20:50 Пригоди Марка
21:00 Дорогами християнства
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 ДЖЕМ
23:00 Ангели надії
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Кантиана

ЧЕТВЕР 13 квітня

05:45 Богослужіння
07:00 Ранок надії
08:00 Пасхальные встречи
09:00 Ранок надії
10:00 Ангели надії
11:00 Ранок надії
12:00 Так промовляє Біблія
12:30 Загадки древних рукописей
13:00 Біблія продовжує говорити
13:30 Стиль жизни
14:00 Малюваки
14:30 Інша сторона
15:10 Семинар по книге Откровение (сурдо)
15:40 ЛоМастер (сурдо)
16:00 Ангели надії
17:00 Вісті надії
17:30 Пасхальные встречи
18:30 Так промовляє Біблія
19:00 В будущее с надеждой
20:10 Рожеві окуляри
20:40 Біблія свідчить
20:50 Вечірні історії
21:00 На перехресті
21:10 2я — 1 життя
22:00 Поспілкуймося
23:00 В будущее с надеждой
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Пророцтва збуваються

П'ЯТНИЦЯ 14 квітня

06:00 Вісті надії
06:30 Біблія продовжує говорити
07:00 Ранок надії
08:00 Пасхальные встречи
08:50 Біблія свідчить
09:00 Ранок надії
10:00 В будущее с надеждой
11:00 Ранок надії
12:00 Так промовляє Біблія
12:30 Загадки древних рукописей
13:00 2я — 1 життя
14:00 В гостях у Добрячка
14:20 Поспілкуймося
15:10 Познаем истину (сурдо)
16:00 В будущее с надеждой
17:00 ДЖЕМ
18:00 Інша сторона
18:30 В контексті
19:30 Счастливой субботы
20:20 Кантиана
20:50 Пригоди Марка
21:00 Познаем истину
22:00 Удивительные факты
23:00 Счастливой субботы
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Інша сторона

СУБОТА 15 квітня

06:00 Верую
06:30 ...є Любов
07:00 Счастливой субботы
09:00 Музична скринька
10:00 Познаем истину
11:00 Сила Одного
11:30 Богослужіння LIVE
13:00 Счастливой субботы
14:00 Ангели надії
15:00 Богослужіння
16:30 Кантиана
17:00 О вечном
17:30 В будущее с надеждой
18:30 Вопрос служителю церкви
19:00 Модная книга
19:20 Дорогами християнства
20:00 В будущее с надеждой
21:10 Стиль жизни
21:40 Мозаїка батьківства
22:00 Біблія продовжує говорити
22:30 Вісті надії
23:00 Сила Одного
23:30 ...є Любов
00:00 Біблія, як вона є
00:30 Поспілкуймося

«Вкус здоровья» (выпуск третий)

8 передач і 15 рецептів: 1. Мистецтво випічки. 2. Не просто каша. 3. Овочевий калейдоскоп. 4. Ос' так фрукти! 5. Корисні бобові. 6. Жири – "за" і "проти". Страви з авокадо. 7. Десерти дитячими руками. 8. Плануємо разом (обід).

1 DVD // Мова: російська

«В будущее — с надеждой»

Ідея програми - щоб Ви разом з нами навчилися жити здоровим повноцінним життям. І щоб були не тільки фізично здоровими, а й цілісними особистостями.

5 DVD // Мова: укр., рос.

Замовити диски Ви можете за телефонами гарячої лінії або за адресою: zakaz@hope.ua; а/с 36, Київ - 71, 04071 Україна

*Можливі зміни. Актуальна програма на сайті hope.ua. Телеканал залишає за собою право внесення змін до телепрограми.

ПОСЛУШАЙ, БОГ

Ети строки найдены в шинели солдата Александра Зацепы, погибшего во время Великой Отечественной войны в 1944 году.

Послушай, Бог...

Еще ни разу в жизни
С Тобой не говорил я, но сегодня
Мне хочется приветствовать Тебя.
Ты знаешь, с детских лет мне говорили,
Что нет Тебя. И я, чудак, поверил.
Твоих я никогда не созерцал творений.
И вот сегодня ночью я смотрел
Из кратера, что выбила граната,
На небо звездное, что было надо мной.
Я понял вдруг, любясь мирозданьем,
Каким жестоким может быть обман.
Не знаю, Боже, дашь ли Ты мне руку,
Но я Тебе скажу, и Ты меня поймешь:
Не странно ль, что средь ужасающего ада
Мне вдруг открылся свет и я узнал Тебя?
А кроме этого, мне нечего сказать,
Вот только, что я рад, что я Тебя узнал.
И в полночь мы отправимся в атаку,
Но мне не страшно: Ты на нас глядишь...
Сигнал. Ну что ж? Я должен отправляться.
Мне было хорошо с Тобой. Еще хочу сказать,
Что, как Ты знаешь, битва будет яростная,
И вот, хоть до сих пор Тебе я не был другом,
Позволишь ли Ты мне войти, когда приду?
Но, кажется, я плачу. Боже мой, Ты видишь,
Со мной случилось то, что нынче я прозрел.
Прощай, мой Бог, иду и вряд ли уж вернусь.
Как странно, но теперь я смерти не боюсь.

А КТО СКАЗАЛ:
ЗАКОНЧИЛАСЬ
ВОЙНА?

А кто сказал: закончилась война
И люди стали жить в любви и мире?
Ловушки ставит ловко сатана,
И поле боя есть даже в квартире.

Вражда и дразги – мир, увы, таков,
Но мы сразиться с дьяволом готовы.
И трудный бой, и нет отставников
Во славном стане воинов Христовых.

Что возраст? Не уходим мы в запас,
Плотней ряды смыкаем боевые.
Нет орденов и званий нет у нас,
И перед Богом все мы – рядовые.

Мы – воины Христа, а значит, мы
Несокрушимы; пусть трепещут бесы.
Спешим заблудших вывести из тьмы,
Спаси от духов злобы поднебесной.

Нет, не уходят воины в запас,
Идет война в пучине мирных будней.
Поскольку дело правое у нас,
Разбит противник, безусловно, будет.

Незримый фронт, духовная война,
Где Слово – меч, а Библия – как знамя.
Пускай кусает локти сатана –
Бессилен он, ведь Сам Всевышний с нами.

Господь помазал ратникам уста,
Свет воссиял, сердца зарделись следом.
А впереди Пришествие Христа,
А вместе с Ним великий День Победы!

Валерий Шумилин

СЕРЦЕ МАЙСТРА

Петровича рідко називали на ім'я. Найчастіше – просто майстром, "маестро". Його роботою захоплювалися, адже старий був справді генієм, механіком від Бога. Його руки, давно потемнілі від постійної роботи з металом, уміли творити чудеса. Майстер любив автомобілі: нові, старі. Але старі – особливо. Підійде, бувало, до якоїсь старої машини і довго-довго розглядає, наче згадує щось своє, давно забуте. Обійде навколо, ласкаво погладить округлий кузов, грюкне по капоту, стане перед нею і дивиться в очі-фари, немов знайомиться. Потім відійде на кілька кроків, схилить голову і, наче в забутті, стоїть так хвилин п'ять-сім. Кликати Петровича в такий момент марно – не почує. Його вважали диваком. Старий умів «воскрешати» техніку. Привезуть йому якесь стареньке авто – мотлох-мотлохом. Він дістане окуляри, походить неквапно довкола, нагнеться, помагає. Потім випрямиться і роздумує, поглажуючи підборіддя. А через кілька тижнів зазирнеш у майстерню – стоїть красуня, виблискує свіжою фарбою. Чудеса, та й годі! І скільки майстер з нею возився, борючись з іржею, тільки він один знає. Не любив Петрович працювати при сторонніх, хмурився і відкладав інструмент. Тільки залишаючись сам на сам із покаліченою машиною, він ставав маестро і лікарем. Розмірено й невтомно чистив, рихтував, промивав гасом, доки тьмянний і мертвий метал не починав оживати,

виблискуючи, наче новий. Коли цей сталевий блиск відбивався в окулярах, слюсар мружився від задоволення і починав щось наспівувати. Від світання до смеркання в надрах майстерні гудів пильник, стукав молоток, вищала фреза. Приходили і йшли люди: водії, приятелі-механіки, хлопчакі – байкери та картингісти. Старий виходив до них на свіже повітря, мружився на сонці, ненадовго сідав на стару покривку і – знову йшов до своїх заліз'як, розчиняючись у гасово-масляних випаровуваннях майстерні...

Ось до вечора все стихло. Петрович зняв комбінезон і пішов до умивальника. Потім задумливо з'їв бутерброд... Допивши чай, дістав із шафи якусь книгу і підійшов до машини, яка красувалася посеред майстерні. Маестро пам'ятав, якою купою металообробку вона була півтора місяці тому. Його пальці обстежили кожен сантиметр добротно звареного німецького кузова. Завтра її заберуть. Клієнт буде задоволений! Ні, він не любить машини. Він любить гроші й себе. І вранці він, чванливий і задоволений собою, безтурботно поїде звідси на цьому блискучому диві. А поки воно смиренно стоїть перед старим, спотворюючи відображення його сутулої фігури. Майстер відчинив дверця, сів у салон автомобіля, увімкнув світло. Блаженно випрямив набряклі за день ноги і, розгорнувши книгу, опустив її на кермо. Ця книга була свідком іншого захоплення майстра,

про яке мало хто знав. Її подарував Петровичу один колишній водій, такий самий завзятий механік, який втратив на війні руку. Натомість цей чоловік отримав віру: одного разу він плутано розповів, як Бог врятував його в бою від смерті. Коли однорукий уперше з'явився в майстерні Петровича і побачив, як той порастає коло старих машин, він мимохідь зауважив: Бог з нами воюється так само. Петрович настоївся, бо не зрозумів сказаного. Фронтвик намагався пояснити, але так і не зміг. Через день він приніс цю книгу, Біблію: «Тримай, читай. Ти настирливий, сам "докопаєшся"...» Майстер не все зрозумів із прочитанного. Читав щовечора, після роботи. Відкладав на тижні. Потім знову читав, поки це читання не ввійшло у звичку. Книга розповідала про те, як Бог століттями, наполегливо й терпляче чистив людські тіла й душі від іржі та бруду гріха. Потім «змащував» їх і відпускав, щоб знову і знову цілими днями чистити і рихтувати знівечених, покалічених злом людей, яких любив. Бог був справжнім Майстром, і Петрович це не стільки зрозумів, скільки вгадав якимось внутрішнім чуттям...

Пора йти. Старий поглянув поверх окулярів прямо перед собою і побачив залізнi двері та перевернуте відображення стелі на капоті машини. У дальньому кутку з-під крана дзвінко падають краплі. Господар майстерні раптом відчув себе маленьким. Сидячи всередині «відродженої» ним машини, старий раптом гостро усвідомив, як важко бути Богом: він занадто добре знав, чого це вартує – бути Майстром.

Володимир Шишков

ІЗ ПОПЕЛУ ЖИТТЯ

Скільки разів я вислуховувала розповіді зневірених жінок, які переживали розлучення! Вони ніколи не думали, що це може з ними статися. І ось тепер це сталося зі мною!

Розчарування та зневіра просто розчавили мене. Мій розум гарячково працював, намагаючись впоратися з цією надзвичайно сильною емоційною травмою, оскільки на мені ще лежали обов'язки матері, доньки, співробітника, церковного та громадського волонтера. Мій батько хворів і був уже при смерті. Мати намагалася мужньо триматися після недавньої ампутації ноги. Обоє потребували люблячої підтримки та піклування. А я відчувала себе, як цар Давид, коли він скорботно співав: «Обезсилений я й перемучений тяжко, ридая від стогону серця свого...» (Псал. 38:9).

Розбита проблемами, я вийшла на подвір'я подихати свіжим повітрям, забрела в нашу теплицю й почала ретельно виполювати бур'яни на грядці. Кожен пучок бур'янів здавався мені поваленим ворогом. Коли я відійшла вбік і з відчуттям задоволення та полегшення подивилася на прополоті грядки, то раптом відчула приємний аромат. Зацікавившись, що б це могло видавати такі пахощі, я подивилася собі під ноги і побачила, що витоптала свій базилік! І раптом мене вразила

думка, що ці пахощі стали наслідком надломленості!

Тіло Господа Христа було ламає, гріх усього людства завдавав йому страшних страждань, але результатом цих страждань і смерті став запашний дар спасіння. Я вийшла із саду з глибокою вдячністю в серці та зі словами молитви, отримавши наочний урок, що Бог може взяти моє сповнене страждань життя і перетворити його на пахощі.

Після розлучення, у той час як багато однолітків виходили на пенсію, я вступила до аспірантури й отримала ступінь магістра в галузі охорони здоров'я. У цей же час молитовна група нашої церкви молилася про те, щоб хтось почав місіонерське служіння в Бостоні. Через тиждень після отримання наукового ступеня з "попелу мого життя" народилося служіння з ароматом Божої любові!

Коли ви страждаєте чи відчуваєте себе розбитими, пам'ятайте про те, що Бог обіцяв «замість попелу дати... оздобу» (Ісаї 61:3).

Рита Вітал

ІСТОРІЯ ХЛОПЧИКА З ДИТБУДИНКУ ■

Дзвінок у бюро знахідок.
– Алло, це бюро знахідок? – запитав дитячий голосок.
– Так, малюку. Ти щось загубив?
– Маму. Вона, випадково, не у вас?
– А скажи, будь ласка, яка вона – твоя мама?
– Вона дуже гарна і добра! І ще вона любить кішок.
– У нас для тебе хороші новини! Учора ми знайшли одну маму, імовірно, це твоя. А звідки ти телефонуєш?
– З дитячого будинку № 3.
– Добре, ми скоро відправимо твою маму до тебе в дитбудинок. Чекай.

І ось вона увійшла до кімнати, найкрасивіша й найдобріша, а на руках у неї муркотіла справжня жива кішка.
– Мамо! – радісно вигукнув малюк і кинувся до неї. Він обійняв її так міцно, що в неї перехопило дух. – Матусю!
... Артемко прокинувся від власного крику. Такі сни снилися йому майже щоночі. Він засунув руку під подушку і витягнув фотографію дівчини. Він знайшов її рік тому під час прогулянки на вулиці. Тепер хлопчик дбайливо беріг її в себе під подушкою. Він був упевнений, що це його мама. У темряві Артемко довго вдивлявся в її ніжне обличчя і непомітно для себе засинав.

Уранці завідувач дитячим будинком Ангеліна Іванівна за традицією обходила кімнати з вихованцями, щоб побажати всім доброго ранку та приголубити малюків. На підлозі біля ліжка Артема вона помітила

фотографію, яка вночі випала з нього з рук. Ангеліна Іванівна підняла її і запитала хлопчика:

– Артеме, а звідки в тебе це фото?
– Я знайшов його на вулиці.
– А хто це?
– Це моя мама, – усміхнувся малюк, – вона найкрасивіша і найдобріша, а ще вона любить кішок.

Жінка задумалася. Річ у тім, що вона відразу впізнала дівчину на фото. Уперше та прийшла в дитячий будинок минулого року з друзями-волонтерами. Напевно, тоді вона й загубила тут своє фото. Відтоді ця дівчина доклала багато зусиль, щоб домогтися дозволу на усиновлення дитини. Проте, на думку вищих інстанцій, існувала проблема: вона незаміжня.

– Що ж, – промовила Ангеліна Іванівна, – якщо вона твоя мама, це докорінно міняє справу.

Увійшовши до себе в кабінет, завідувач сіла за стіл і почала чекати. Десь через півгодини у двері несміливо постукали:

– До вас можна, Ангеліно Іванівно? – у кабінет зазирнула та сама дівчина з фото.

– Так, звісно, заходьте, Аліночко.

Переступивши через поріг, дівчина поклала перед жінкою товсту папку з документами.

– Ось, – сказала вона, – я нарешті все збрала.

– Добре, Аліночко. Мені потрібно поставити вам ще кілька запитань. Так заведено, розумієте... Ви усвідомлюєте, яка відповідальність тепер

лежить на вас? Адже дитина – це не все життя.

– Я все розумію, – зразу ж видихнула Аліна. – Я просто не можу спокійно жити, знаючи, що дуже потрібна комусь, а ми не разом.

– Добре, – погодилася завідувач. – А коли ви хочете подивитися на дітей?

– Я не буду дивитися, Ангеліно Іванівно. Я візьму першу дитину, яку ви приведете, – сказала Аліна, упевнено подивившись жінці в очі.

Ангеліна Іванівна була дуже здивована.

– Я хочу, щоб усе відбулося, як у справжніх батьків, – схвилювано пояснила Аліна, – адже мами не вибирають собі дитину... Вони не знають, якою вона народиться... гарною чи непривабливою, здоровою чи хворою... І я теж хочу бути справжньою мамою.

– Знаєте, Аліно, я вперше бачу такого усиновителя, – усміхнулася Ангеліна Іванівна, – але я вже знаю, чією мамою ви станете. Його звати Артем, йому 5 років, рідна мати відмовилася від нього в пологовому будинку. Я можу привести його зараз, якщо ви готові.

– Так, я готова, покажіть мені мого сина.

Ангеліна Іванівна пішла й незабаром повернулася, ведучи за руку маленького хлопчика.

– Артемко, – почала Ангеліна Іванівна, – познайомся, це...

– Мама! – вигукнув Артем, кинувся

до Аліни і вчепився в неї так, що в тісі перехопило дух. – Мамо!

Аліна гладила його скуповжене волосся і шепотіла:

– Синку мій, синочку... я тепер з тобою...

Вона підняла очі на завідувача й запитала:

– А коли можна забрати сина?

– У нас зазвичай батьки й діти поступово звикають один до одного. Спілкуються спочатку тут, а потім беруть на вихідні і, якщо все гаразд, забирають назавжди.

– Я відразу заберу Артема, – твердо сказала Аліна.

– Добре, – махнула рукою Ангеліна Іванівна, – завтра ж усе одно починаються вихідні. А в понеділок прийдемо, і ми дооформимо всі документи.

Артем світвся від щастя. Він тримав маму за руку і боявся відпустити її навіть на секунду. Навколо заметушилися нянечки, збираючи речі, підійшли попрощатися вихователі, у них на очах виступили сльози.

– Артеме, будь чемним! Приходь до нас у гості, – попрощалася з ним Ангеліна Іванівна.

– До побачення, прийду! – відповів Артем.

І через хвилину вони з мамою опинилися на вулиці, залитій сонячним світлом.

Коли вони відійшли від дитбудинку, малюк нарешті зважився поставити мамі важливе запитання:

– Мамо, а ти кішок любиш?

– Дуже люблю! У нас із тобою вдома їх дві, – засміялася Аліна, стискаючи в руці крихітну долоньку.

Артем щасливо усміхнувся і, підстрибуючи на ходу, поспішив за мамою.

КЛЮЧ ДО УСПІХУ ■

Чого я досяг або хочу досягти в житті? Чи замислювалися ви коли-небудь над цим? Один поет написав: «Ти – капітан свого життя...». А якщо так, то чому нас часом переслідують невдачі? Де знайти ключ до успіху? Можливо, він загублений і потрібно змиритися, що я ніколи нічого не досягну?

Що робити, якщо я розчарований, пригнічений і перестав мріяти? Насамперед необхідно визнати, що

життя, подароване нам Творцем, значить набагато більше, ніж ми собі уявляємо. Воно унікальне і є ключем до успіху. Потрібно навчитися досягати успіху, а також знати, які двері необхідно відчинити.

Що таке успіх? Для багатьох бути успішним означає піднятися на найвищий щабель добробуту, і байдуже, що для цього доведеться зробити. Для них успіх вимірюється кількістю грошей, які вони зможуть заробити, і кількістю речей, які зможуть купити.

Автор книги «Міркуй широко» вважає успіхом внесок у суспільство. Для нього успіх – це віддавати більше, ніж отримувати. У його розумінні успіх означає стати батьком, який спонукає своїх дітей вчитися добра, або матір'ю, яка допомагає дітям віднайти віру в Бога і впевненість у своїх силах. Також він вважає, що успіх – це бути кращим у своїй справі. Автор не з чуток знайомий з проблемами та труднощами, яких буває так багато в житті. У нього не було жодного шансу знайти свій ключ до успіху. Будучи чорношкірим, він виріс у бідному районі. Коли він був ще маленьким, його батько залишив сім'ю, а мати працювала з ранку до ночі, щоб прогодувати дітей. Однокласники не любили Бена і ставилися до нього зі зневагою.

Йому здавалося, що він ніколи нічого не досягне і не зможе знайти ключ до успіху.

Утім, сталося неймовірне. Бен зміг стати видатною особистістю і навіть отримав міжнародне визнання. Як йому це вдалося? У своєму житті, у пошуках ключа до успіху, він застосовував принципи, описані в книзі «Міркуй широко». Його життя змінилося не за допомогою чарівної палички, а завдяки наполегливим зусиллям.

Бен ділиться з читачами своїм ключем до успіху. Основний принцип його життя – мислити ширше, віддаючи людям краще, що в нього є. Матір Бена Карсона часто любила повторювати: «Бенні, ти можеш стати, ким захочеш! Тільки проси Бога про підтримку. Усевишній допоможе тобі, якщо ти робитимеш усе, що від тебе залежить, найкращим чином».

Хто знаходить шлях до успіху? Люди звертають багато уваги на зірок естради, політиків, відомих спортсменів і бізнесменів. Однак як ставитися до людей, які прагнуть віддавати іншим найкраще, але так і не стають багатими та відомими? Вони стають багатшими душею, отримуючи найбільший скарб – добре й любляче серце.

Отже, вісім «ключів успіху» від Бена Карсона:

1. Використовуйте і розвивайте свій талант.

2. Будьте чесні самі з собою та з іншими людьми. Умійте визнавати свої недоліки.

3. Спостерігайте та міркуйте. Докладайте зусилля для досягнення своєї мети.

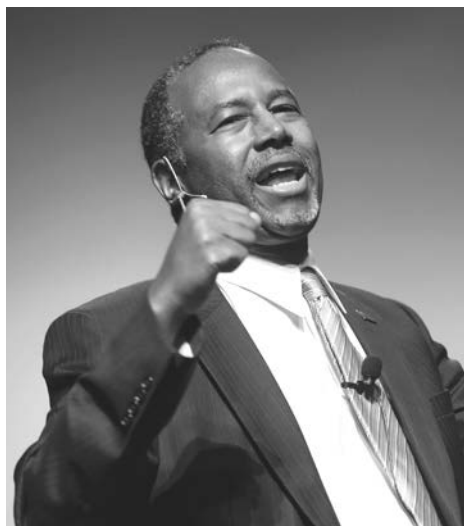
4. Будьте люб'язні з тими, хто вас оточує. Зазвичай люди чинять з нами так, як і ми з ними.

5. Намагайтеся примножувати свої знання і використовувати їх для блага людей.

6. Читайте хороші та корисні книги. Читання залучає нашу уяву й робить нас більш здатними до творчості. Воно тренує розум. Чим більше працює наш розум, тим жвавішим він стає, а також розвиваються наші творчі здібності, з'являються нові позитивні думки й ідеї.

7. Нехай ваші знання будуть ґрунтовними. Не просто вивчайте те, що вас цікавить, але застосовуйте вивчене на практиці. Знання і працьовитість – вірні супутники та помічники.

8. Визнайте своїм Керівником Творця Всесвіту, Котрий подарував вам життя. Бідний чорношкірий хлопчик з неповної сім'ї з великою неохотою до навчання зміг здійснити свої мрії завдяки Божому керівництву.

ЧОМУ ПІДЛІТКАМ ТАК ВАЖКО ВИБРАТИ ПРОФЕСІЮ?

Бути підлітком і так непросто, а тут ще й професію доводиться вибирати. У 14-15 років ця проблема стає головною. Ми спробували дізнатися у фахівця з профорієнтації, чому вибір дається настільки складно і як батьки можуть допомогти в цьому своїй дитині.

Вимога вибрати професію обрушується на дітей раптово, як стихійне лихо. Ще недавно так цікаво було фантазувати на тему «Ким я стану, коли виросту?», але вже в 14-15 років це питання жахає підлітків. Адже вони ще не відчувають, що вирости, а рішення потрібно прийняти негайно і, як їм здається, на все життя.

Ті, кому вдалося легко зробити вибір, відчувають себе щасливчиками. Адже для них автоматично вирішується безліч проблем: куди вступати? Які предмети здавати? Як краще готуватися до здачі ЗНО?

Навколишні помічають, що у цих хлопців і дівчат підвищується впевненість у собі. Ще б пак! Підлітки тепер знають, хто вони: майбутній лікар, майбутній психолог... Не дивно, що у них раптом підвищується мотивація до навчання. Батькам не доводиться погрозами домагатися виконання домашніх завдань. Дитина сама із захопленням вивчає будову черепа, похідні, готується до олімпіади. Така поведінка дітей спостерігається не у всіх сім'ях. Утім, чому ж це щастя обходить боком стільки сімей? На практиці мені постійно трапляються одні й ті самі причини.

ПРИЧИНА 1: ПІДЛІТКАМ НІЧОГО НЕ ЦІКАВО

Соцмережі, тусовки, комп'ютерні ігри – ось набір сучасного тинейджерів, зовні пристойної дитини пристойних батьків. На інше не залишається ні часу, ні бажання. Запровадити інше в його життя – це наче вивести

на орбіту новий супутник: колосальні витрати енергії, ресурсів і бажання, яких немає. Замкнуте коло. Проте, не здобувши досвіду, неможливо дізнатися, чи сподобається тобі це заняття. А час іде. І чим ближче закінчення школи, тим тривожніше на душі і тим вищий тиск з усіх боків. Опір підлітка зростає: «Не заважайте, я потім вирішу».

Чому так відбувається? Нічого не хоче той, хто не вірить, що йому вдасться досягти мети. Тому «нічого не хочу» – це захист від болю, якого може завдати невдалий вибір. Зрозумівши, що блокує бажання підлітка розвиватися, можна вирішити проблему вибору професії.

ПРИЧИНА 2: ПІДЛІТКИ ЦІКАВЛЯТЬСЯ ЗНАДТО БАГАТЬМА РЕЧАМИ

Батьки дітей з цією проблемою можуть нас не зрозуміти: стільки інтересів у дитини, а вона вибрати не може!

«Драмгурток, фотогурток, а мені ще й співати хочеться...» – життя таких дітей цікаве, адже нудьгувати ніколи. Проте немає жодних гарантій, що через рік інтереси не зміняться, а вчити всі предмети підряд здатні не всі. Таким дітям непросто знайти справу життя, зате вона точно буде нестандартною, цікавою і обов'язково на стику різних напрямків. Знайти щось, що об'єднує інтереси, – цікаве завдання. Цікавиться спортом і психологією – придивіться до професії спортивного психолога. Прагнете спілкуватися з людьми різних культур і вам притаманний дослідницький інтерес – подумайте про кар'єру фахівця з міжкультурних комунікацій.

Важливо орієнтуватися на здібності й особливості мислення та характеру дитини. Потрібно розглянути багато різних професій, у тому числі й нових, які тільки зароджуються.

ПРИЧИНА 3: ПІДЛІТКИ НЕ ЗНАЮТЬ СВОЇХ ЗДІБНОСТЕЙ І ОСОБЛИВОСТЕЙ

Яскраві таланти легко помітити. Проте мало хто може похвалитися чудовими віршами, малюнками, успіхами в спорті або програмуванні. А високі бали зі шкільних предметів – ненадійне мірило здібностей. І якщо дитина значно відрізняється від батьків, вони не в змозі гідно її оцінити.

Складність полягає ще й у тому, що природні задатки можуть бути не виявленими лише тому, що їм не давали простору для розвитку. Якщо в будинку не було фарб, ви можете ніколи не дізнатися, що ваша дитина – природжений художник.

Це особливе задоволення – виявляти різні здібності й особливості. Їх не потрібно оцінювати, а радіти, що вони є. Інакше ми формуємо у дітей страх і невпевненість у собі. Визнаючи будь-які здібності й особливості своїй дитині, ми даємо їй шанс користуватися ними та розвивати їх.

ПРИЧИНА 4: ПІДЛІТКИ МАЛО ЗНАЮТЬ ПРО ПРОФЕСІЇ

Це парадокс, але базові знання про професії довго залишаються на рівні дитячого садка. Дітей навчали на картинках відрізняти, що це кухар, а це – міліціонер, але в школі ці пізнання не розширюються.

Спробуйте скласти список професій і попросіть дитину розповісти про кожну з них. Результати вас неприємно здивують.

Навіть про професії власних батьків більшість підлітків теж знає небагато. Як показують опитування, вони назвуть організацію і/або професію. Адже у нас немає часу розповісти про свою роботу, про свої досягнення, про те, як організований робочий процес. А діти про це навряд чи дізнаються самі.

І ось «незнайками» вони приходять у дев'ятий клас. У них з'являється можливість відвідати ярмарки-виставки навчальних закладів. Там потенційні абітурієнти затримуються біля найяскравіших павільйонів, де влаштовують шоу або роздачу безкоштовних сувенірів.

Діти, тепер ви готові до одного з найважливіших виборів у своєму житті?

На жаль, ЗМІ також не працюють над створенням цікавих програм для знайомства підлітків із професіями. Хоч із переглядом художніх фільмів різко зростає інтерес до професій улюблених героїв. Проте це процес стихійний, покладається на нього безглуздо.

Що з цим робити? Батьки, нам не залишається нічого іншого, як допомогати дітям знайомитися із професіями. Починати потрібно було давно, але краще зараз, ніж ніколи. Чим ширше коло відомих професій, тим вищі шанси, що підліткам вдасться знайти для себе щось відповідне. Хоч багато дорослих теж не здогадуються про те, скільки існує професій. Вивчайте їх разом зі своїми дітьми!

ПРИЧИНА 5: ПІДЛІТКИ НЕ ВПЕВНЕНІ В СОБІ І БОЯТЬСЯ ЗРОБИТИ ВИБІР

Навіть коли підліток уже визначився, зробити остаточний вибір буває важко. Він сприймається як межа двох світів, за якою інше життя, оточення, можливості... А раптом реальність виявиться не такою привабливою?

Поясніть дитині, що можна змінити професію і набуту нову! Тому нехай вибирає варіант, який найбільше до душі, відповідає інтересам, здібностям і корисний для людей.

Ніхто не знає, як складеться життя, але це не привід відмовлятися від цікавого вибору.

Потрібно вірити в краще, але й бути реалістом. Як багато людей вирішили стати програмістами або юристами, не маючи здібностей. І,

незважаючи на те, що комусь вдається жити безбідно, іншим та сама професія не приносить успіху. Роблячи вибір, ми направляємо життя в певне русло, але за бажанням зможемо його змінити. Люди чинять так постійно.

ПРИЧИНА 6: У ПІДЛІТКІВ ЗАВИЩЕНІ ОЧІКУВАННЯ ВІД ПРОФЕСІЇ

Уявлення дітей про життя складаються під впливом кінематографа. Тому від професії очікують, що вона забезпечить мільйонні гонорари і відпустку на особистій яхті, як представникам шоу-бізнесу й епатажним героям світської хроніки. На менше ми не згодні! Такий незрілий погляд на життя формує споживачке суспільство. Якщо в дітей пріоритети зміщені в бік красивого життя, значить і працювати вони не захочуть. Для них брати – добре, а віддавати – погано. І цей перекик у світогляді потрібно допомогти подолати.

Віддавати – це щастя. Без цього неможливо його відчувати.

Так, прагнути висот потрібно. Та для цього доведеться докладати зусиль самому. У житті можуть виникати проблеми матеріального характеру. Спочатку варто навчитися вкладати сили, енергію, час, зокрема і в освоєння професії.

Допомагайте дітям вибудовувати баланс «брати – давати». Це допоможе їм обрати таку професію, яка принесе і радість, і гроші. Головне – правильно розставити пріоритети.

Як бачимо, питання вибору професії непросто. Підтримуйте дитину в цей складний період. Приділіть час і увагу, щоб пережити його разом. Повірте, тоді підліток збереже почуття вдячності на все життя. А ви зможете зблизитися з ним, доторкнутися до його майбутнього – уже дорослого – життя.

Марина Ковальова,
фахівець з профорієнтації

МОЛИТЕСЬ, МАТЕРІ!

Молитесь, матери, о сыновьях послушных, Ведь враг наш злой не дремлет и не спит. Он в жизни этой ищет самых лучших. Найдя, игрушкой новой соблазнит.

Молитесь, матери, о дочерях любимых, Ведь этот мир так пагубен для них. А враг крадет красивых, некрасивых И убивает всех: тех и других.

Вручите, матери, Христу детей пропащих, Ведь только Он способен их спасти И, пробудив от сна в грехах погрязших, В Свое Отечество на Небо привести.

Валентина Охицинская

10 ПРИПИСІВ ВІД ВЕЛИКОГО ЛІКАРЯ

Бог для нас – охорона та сила, і коли ми хворі, і коли здорові. Та понад усе ми потребуємо небесної допомоги, коли хворіємо. Ніколи наш милосердний Господь не відвертається від душі, яка щиро благає Його про допомогу.

«Всі провини твої Він прощає, всі недуги твої вздоровляє... Як жалює батько дітей, так Господь пожалівся над тими, хто боїться Його, бо знає Він створення наше, пам'ятає, що ми – порох» (Псал. 103:3, 13, 14).

Нині християни повинні молитися про хворих з таким самим співчуттям і вірою, як колись молилися учні Ісуса. Бо «молитва віри спасе хворого» (Якова 5:15).

1. Спосіб життя тих, хто доглядає за хворими.

Тим, хто доглядає за хворими, необхідно самим жити згідно зі Словом Божим. Тільки через послух Біблії і законам здоров'я можна розраховувати на виконання Божих обітниць. Якщо спосіб життя тих, хто доглядає за хворими, такий, що Христос може підійти разом із ними до ліжка недужого, то він переконується, що співчутливий Спаситель справді перебуває поруч. Саме це переконання вплине на зцілення як душі, так і тіла.

«Коли Мене про щось попросите в Моє Ім'я, – Я те зроблю» (Івана 14:14).

2. Спосіб життя хворого.

Багато людей хворіють, потурючи своїм примхам, порушуючи закони природи, принципи стриманості та чистоти. Вони порушували закони здоров'я в питаннях харчування, вибору напоїв, одягу та надмірних навантажень. Якби Бог створив чудо, відновивши здоров'я цих людей, Він би тим самим схвалив гріх.

Даремна праця навчати людей дивитися на Бога як на Цілителя їхньої немочі, якщо не переконувати їх також залишити згубний спосіб життя. Щоб у відповідь на молитву отримати Його благословення, вони повинні припинити чинити зло і навчитися робити добро. Їм слід змінити свої шкідливі звички. Люди повинні жити в гармонії із Законом Божим – і фізичним, і духовним.

3. Визнання гріха.

Щоб отримати Боже благословення, слід залишити гріх. Своєї особисті гріхи хворий повинен сповідувати тільки перед Христом. «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9).

Кожен відкритий гріх потрібно також визнати відкрито: необхідно попросити вибачення за заподіяну близькому образу, відшкодувати збитки,

відновити стосунки. Бог має силу пробачити будь-який гріх.

4. Віддайте потреби хворого Господу.

Коли людина виправить помилки минулого, ми можемо з вірою віддати потреби хворого Господу.

5. Довіра Богові.

Господь знає кожного на ймення, Йому все про нас відомо. Він піклується про кожного, наче ця людина єдина на Землі, за яку помер Син Божий. Тому хворому потрібно довіритися Богові та підбадьоритися.

6. Воля Бога.

«Отче, коли хочеш, зроби, щоб минула Мене чаша ця; однак не Моя хай буде воля, але Твоя!» (Луки 22:42).

Якщо Син Божий промовив ці слова, то тим паче вони необхідні нам, грішним, обмеженим і слабким створінням. Бог знає наше майбутнє. Він бачить, що твориться в нашому серці. Перед Ним відкрита кожна таємниця душі. Господь бачить наперед: подальше життя хворого буде благословенням чи прокляттям для нього самого та навколишніх.

Потрібно довірити свої бажання нашому премудрому Небесному Отцеві й потім з повною упевненістю віддати все в Його руки. Ми знаємо, що Бог чує нас, якщо ми просимо про щось з Його волі. Проте наполягати на

виконанні свого прохання, не упокоївши свого духа, неправильно; наші молитви повинні бути не у формі наказу, а у формі прохання.

Навіть якщо люди не отримують зцілення, це не означає, що в них слабка віра. Бог надто мудрий і добрий, щоб відповідати на наші молитви тільки тоді і тільки таким чином, як ми Його просимо. Він зробить для нас щось більше і краще, ніж просте виконання всіх наших бажань.

7. Терпіння розвиває характер.

В очікуванні відповіді на молитву про зцілення нам слід проявляти терпіння, яке вдосконалює наш характер. Дуже часто в такі моменти ми проявляємо нетерплячість, бажаючи отримати негайну й конкретну відповідь.

8. Використання природних засобів.

Охочі зцілитися молитвою не повинні нехтувати використанням доступних лікарських засобів.

9. Упорядкування справ.

Часто існує небезпека омани. Вірячи в те, що вони можуть бути зцілені у відповідь на молитву, деякі бояться зробити щось таке, що вказувало б на їхнє маловір'я. Однак їм не варто нехтувати тим, щоб упорядкувати свої справи так, як вони б хотіли вчинити, якби очікували, що незабаром помруть. Також їм не варто боятися вимовляти слова підбадьорення або поради, які вони хочуть сказати своїм коханим у прощальну мить.

10. Подяка і прославлення Бога.

Не забувайте дякувати Отцеві за будь-яку відповідь, навіть якщо вона не збігається з вашим баченням і бажаннями. Ми втрачаємо благословення і спасіння, якщо не звеличуємо нашого Великого Цілителя. Подяка – це також частина процесу зцілення і спасіння.

ПРОДУКТИ, ЯКІ НЕБАЖАНО ПІДГРІВАТИ ВДРУГЕ

Усі ми знайомі з певними правилами, пов'язаними з приготуванням і вживанням їжі. Та чи багато хто з нас знає, що є продукти, які небажано розігрівати вдруге?

ШПИНАТ

Шпинат дуже корисний для організму. Це чудове джерело вітамінів і мікроелементів.

Шпинат, тушкований у сметані, – одна з популярних страв, чудово поєднується з гарніром із рису або спагетті, проте нагрівати його вдруге не можна.

Для отримання максимальної користі шпинат рекомендується вживати в натуральному вигляді, додаючи його в салати та смузі, а вже приготований шпинат можна використовувати як соус або холодну закуску.

ГРИБИ

Гриби – продукт досить складний для організму, його не рекомендують вживати дітям молодше чотирьох років.

Однак не варто забувати, що гриби є цінним джерелом рослинного білка. Проте вторинна теплова обробка не тільки зменшує їхню користь, а й змінює поживний склад. Такі зміни можуть викликати болі в шлунку і здуття живота.

Тушковані гриби рекомендується використовувати як соус до гарячої пасти або відвареної картоплі, а також просто в холодному вигляді як салат, додавши, наприклад, зелень.

ЯЙЦЯ

Важливо знати, що повторний вплив високих температур не тільки змінює смак, роблячи яйця не дуже апетитними, але й істотно впливає на склад.

Відварені яйця чудово доповнять салати та сендвічі, а ось омлет і яєчню краще не залишати, а їсти відразу після приготування.

КАРТОПЛЯ

Надзвичайно поживний і улюблений багатьма продукт при повторному нагріванні втрачає значну частину своїх смакових якостей і корисних властивостей. Тому готуйте картоплю виключно на один прийом їжі.

Найпростіше повторно використовувати відварену холодну картоплю, зробивши з неї салат, а ось смажена картопля і картопляні запіканки – це страва на один раз.

БУРЯК

Підігрів значно впливає на структуру і склад буряка, що може викликати серйозні проблеми зі здоров'ям, особливо при регулярному використанні цього продукту.

Що стосується супів на основі буряка, то найкраще готувати їх порціями, а ось із відвареним буряком існує безліч рецептів салатів. Та якщо ви хочете отримати максимальну користь від цього коренеплоду, додавайте буряки в сирому вигляді як у салати, так і в різні смузі.

СЕЛЕРА

Багато господинь люблять додавати селеру до тушкованих овочів або супів. Утім, при повторній термічній обробці частина елементів, що входять до складу селери, змінюють свою структуру і стають канцерогенними

(канцероген – речовина, що сприяє виникненню злоякісних пухлин). Постійне вживання такої їжі призводить до ризику виникнення серйозних захворювань, тому важливо уважно стежити не тільки за продуктами, які ви їсте, але й за способом їх приготування.

Крем-супи на основі селери дуже смачні і в холодному вигляді, тож обов'язково їх спробуйте.

**ШКОЛА
БІБЛІЇ**
ГОЛОВНА ОСВІТА ЖИТТЯ

БІБЛІЙНІ УРОКИ

- «Вірую» (укр./рос.)
- «Нове життя» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)
- «Сила відродження» (укр./рос.)
- «Discover» (рос.)

УРОКИ ДЛЯ ДІТЕЙ

- «Небесна перлинка» (укр./рос.)
- «Дивовижні факти» (укр./рос.)

**УРОКИ ДЛЯ ПІДЛІТКІВ
ТА МОЛОДІ**

- «Формула життя» (рос.)

**УРОКИ З ПСИХОЛОГІЇ
СІМЕЙНИХ ВІДНОСИН**

- «Когда любовь возвращается домой» (рос.)

Замовляй безкоштовний курс для себе або своєї сім'ї

0 800 30 20 20 (*безкоштовно з мобільних та стаціонарних телефонів України)

Пройди інтерактивний курс вивчення Слова Божого на сайті **bible.ua** та **ОТРИМАЙ ПОДАРУНОК**

ВИВЧАЙМО БІБЛІЮ РАЗОМ!

**РАДІО
ГОЛОС
НАДІЇ**

*Радіо «Голос Надії» —
це промінь надії
у кожен дім та
у кожне серце*

radio.hope.ua

ДЕ СЛУХАТИ?

- ▶ В Інтернеті **24/7**
radio.hope.ua
- ▶ Через додатки для Android та iOS
- ▶ Через TuneIn, SmartTV
- ▶ В офлайн режимі через подкасти
- ▶ На УР-1
СБ 17:30 / НД 07:55
- ▶ УР-2
ПН 18:55 / ВТ 18:45

Завжди на зв'язку **0 800 30 20 20**
РАДІО, ЯКЕ ДАРУЄ НАДІЮ...

**Новий
сезон**

**п'ятниця
19:30**

Hope.UA
телеканал Надії

СЧАСТЛИВОЙ СУББОТЫ

Коли зустріч дня Господнього наповнена особливою атмосферою свята...

ДИВІТЬСЯ НАС

НА СПУТНИКУ
ASTRA 4A

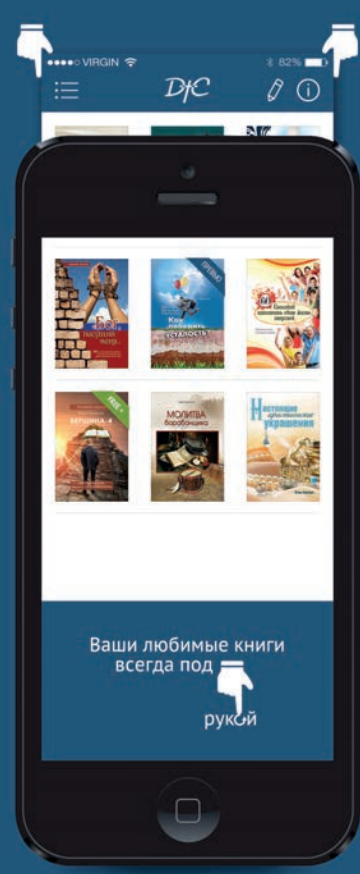
SMART TV
LG, PHILIPS, SAMSUNG

В КАБ. МЕРЕЖАХ
ВАШОГО МІСТА

НА МОБ. ДОДАТКАХ
IOS, ANDROID

Теперь мы в App Store

Приложение: «LifeSource»

Ваши любимые книги
всегда под
рукой